

జీవన్మరణాలకు ఆవల

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

డిశంబరు 2015

జీవన్మరణాల కావల

17/12/2015

విషయసూచిక

సంపాదకుని వ్యాఖ్య

సాధారణంగా జీవితంపై మనకున్న అభిప్రాయం విభాజితమైదిగాను, ద్వంద్వ దృష్టితో కూడినదిగా నుంటుంది. దానిని పరస్పర ప్రతికూలమైనవిగా కనిపించే రెండు పార్శ్వాలుగా విడదీసి లేక — ఏకం సత్ బహుదా విదంతి — ఒకే ఒక టైన పరమ సత్యాన్ని అనేక భాగాలుగా విడదీసి చూస్తాము; అయితే, ఈ విచారణలో విడదీయబడీన భాగాలను సమైక్యపరచిన సాధనాన్ని — పూలమాలను కూర్చిన అల్లిక దారం లాంటిది — విస్మరిస్తాము. ఈ విభాజిత దృష్టి జీవితంలో చోటు చేసుకొనే ద్వంద్వ పరిణామాల్లో, ముఖ్యంగా జీవితము మరణము, దైవికము లౌకికము, మంచి చెడులలో కొట్టొచ్చినట్లుగా గోచరిస్తుంది. జననమరణాలను మనం పరస్పర విరుద్ధమైనవిగా భావిస్తాము కాని లోతుగా శ్రీమాతారవిందుల కృపాకటాక్షంతో ప్రసాదించబడిన సమదృష్టితో పరిశీలించినట్లయితే అది ఒకదానికొకటి విరుద్ధమైనవిగా కాక అన్యోన్య సహకార మందించుకొనే ప్రక్రియలుగాను, ఏకైక పరమ సత్యము యొక్క రెండు పార్శ్వాలుగా — ఒకే నాణెపు బొమ్మ బొరుసులా కనిపిస్తాయి. రూపాంతరీకరించబడిన జీవితంలో ఇతర ద్వంద్వ దృష్టులు, విభజనలు ఏ విధంగానైతే అంతరిస్తాయో — కారణం అవి వాటి నిజమైన విలువలలోకి పరివర్తన కావించబడినందున, సమైక్యమైన సంపూర్ణతలో ఒక భాగంగా చూడబడుట వలన — జీవన్మరణాలు కూడా చివరకు వాటి కార్యాచరణ క్రమము, వ్యవహార శైలిలో మార్పు చెంది, ప్రస్తుతం అవి వేటికైతే ముతక ప్రతీ

కలుగా నున్నాయో అవి కూడా సుందరంగా తీర్చిదిద్దబడి, సమన్వయపరచబడి, ఒక నూతన రూపంలో దర్శనమిస్తాయి. ఈ సంచికలోని వ్యాసాలలో జీవన్మరణా లపై మన అభిప్రాయ, అవగాహనలలో కలిగిన ఈ మౌలికమైన మార్పు చర్చించ బడింది.

సమాధి స్థితి, నిద్ర, మృత్యువు

ప్రశ్న: నిద్ర, మృత్యువు మధ్య తేడా ఏమన్నా ఉందా, లేక అవి ఒకటేనా?

ఓహ్, లేదు! ఏమాత్రం కాదు. మానసిక స్పృహలేని స్థితి అయినటువంటి సమాధి మృత్యువు లాంటిది, అవును, మిగిలి ఉన్న లంకె తప్ప — కేవలం ఒక లంకె మాత్రం మిగిలి ఉంటుంది — కాని తేడా అల్లా ఒకరు పూర్తిగా బయటకు వెళ్లిపోయిన స్థితి. వాస్తవంలో, ఒకరు పూర్తిగా బయటకు వెళ్ళిపోయినప్పుడే మానసిక స్పృహ లేనివారవుతారు; అన్యథా, ప్రాణికంలోని అత్యంత భౌతికమైన టువంటిది ప్రతిదీ మిగిలే ఉంటుంది.

ప్రశ్న: నేననేదేమంటే, మీరు నిద్రలో వెళ్ళే ప్రదేశాలు, మృత్యువులో వెళ్ళే ప్రదేశాలు ఒకటేనా అని?

లేదు, లేదు, లేదు. నిద్రపోయేదానిలో చాలా సమయం, కొన్ని మినహాయిం పులతో, ఒకరు అధోచేతన నుంచి పైకి వచ్చే వాటన్నింటితో సంబంధం కలిగి యుంటారు: ఒక మెదడుకు సంబంధించిన అధోచేతన, ఒక భావోద్వేగపూరిత అధోచేతన, ఒక భౌతిక అధోచేతన; జనులు తాము పొందే తొంబై తొమ్మిది శాతం కలలను ఇవి తయారుచేస్తాయి. అప్పుడప్పుడు — సాధారణంగా — మనస్సు గమ్యం లేకుండా తిరుగుతూ ఉంటుంది, కాని తొంబై తొమ్మిదిన్నర శాతం మందికి అది తిరిగి వచ్చినప్పుడు ఏదీ గుర్తుండదు, కారణం లంకె సరిగా ఏర్పరచబడ లేదు.

నిద్ర ఉద్దేశం సచ్చిదానంద చైతన్యంతో సంబంధం పునరుద్ధరించడానికే. కాని వందలో ఒక్కరు కూడా అది చేస్తారనుకోను! వారు సచ్చిదానందంలో కంటే ఎక్కువగా అచేతనలోకి ప్రవేశిస్తారు.

అయినప్పటికీ ఏ రెండు నిద్రలూ ఒకే విధంగా ఉండవు, అదే విధంగా మర

ణాలతోనూ, ఏ రెండూ ఒకే విధంగా ఉండవు, కాని నిద్ర, మరణం వేరు వేరు, ఎందుకంటే... అవి రెండూ భిన్నస్థితులు. నీకు శరీరం ఉన్నంత కాలం, నీవు మరణించినప్పుడున్న స్థితిలో ఉండవు. వైద్యులు 'చనిపోయినట్లు' ప్రకటించిన తరువాత ఒక వారం రోజుల సమయం ఉంటుంది, నీవింకా నడుమ స్థితిలోనే ఉంటావు, కాని యదార్థమైన మృత్యుస్థితి దానికది పూర్తిగా భిన్న మైనది, కారణం అక్కడ ఈ భౌతిక ఆధారం ఏమాత్రం ఉండదు.

...లేదు, నిద్ర అనేది ఏదో మరి ఇంకొకటి. అవును, ఏదో మరి ఇంకొకటి. అది ఎక్కువగా మహా అచేతనలోకి దిగజారిపోవడం లాంటిది — ఒక విధమైన తామసిక దండయాత్ర. సహజంగానే, మన కందరికీ తెలిసిన విషయం దైవ చైతన్యం మహా అచేతనా అగాథాలలో ఉన్నదని; అయినప్పటికి నిద్ర పతనంగా అనిపిస్తుంది, కొంతమంది మనుషులు పూర్తిగా వెనక్కి మహా అచేతన లోనికి పడిపోయి, నిద్రలోకి ప్రవేశించినదాని కంటె చాలా మందకొడిగా దానిలో నుంచి బయటకు వస్తారు.

The Mother: Conversations with a disciple August 5, 1961

సమాధి, శరీరం — వెలుపలి అనుభవం, మృత్యువు

మరింకో విషయం ఉంది (నవ్వు): నేను చిన్నపిల్లగా ఉన్నప్పుడే, హఠాత్తుగా, చేస్తున్న పని మధ్యలో లేదా వాక్యం మధ్యలో లేదా మరేదైనా పని మధ్యలో సమాధిస్థితిలోకి వెళ్ళేదానిని — కాని ఎవరికీ అది ఏమిటనేది తెలిసేది కాదు! వారందరూ అనుకొనేవారు, నేను నిద్రలోకి జారుకున్నానని. కాని నేను ఎరుకలోనే ఉండేదానిని, ఒక చేయి లేపి లేదా పదం మధ్యలో — అయ్యో! అక్కడెవరూ లేరు (శ్రీమాత నవ్వు). బయట అక్కడెవరూ లేరు. కాని అంతరంగంలో చాలా తీవ్రమైన, ఆసక్తిదాయకమైన అనుభవం. అది నాకు చాలా చిన్నప్పుడే జరుగుతూ ఉండేది....

ఆ సమయంలో నేను ప్రతిరాత్రి శరీరం వదలి బయటకుపోయి పనిచేసే దానిని, ప్రార్థనలు — ధ్యానాలలో నేను చెప్పిన విధంగా (*Prayers and Meditations*, Feb 22, 1914; *CWM* 1:81-82) నేను దానిని కేవలం పైపైన మాత్రమే చెప్పాను. ప్రతిరాత్రి ఒకే సమయంలో, మొత్తం గృహమంతా ప్రశాంతంగా

ఉన్నప్పుడు, నేను నా శరీరం నుంచి బయటకుపోయి, అన్నిరకాలైన అనుభవాలను పొందేదానిని. ఆ విధంగా క్రమక్రమంగా నా శరీరం నిద్రలో నడిచేదిగా తయారయింది (అనగా, రూపానికున్న చైతన్యం ఎక్కువెక్కువగా ఎరుకలోకి వచ్చింది, లంకె మటుకు చాలా దృఢంగా స్థిరంగా ఉండగానే) నేను లేచే అలవాటును చేసుకున్నాను — కాని సాధారణంగా నిద్రలో నడిచేవారిలాగ కాదు: నేను లేచి, నా మేజాబల్ల సొరుగు తెరచి, ఒక కాగితాన్ని తీసుకుని, వ్రాసే దాన్ని... పద్యాలు. అవును, పద్యాలే — నాలో ఏ కవీ లేని నేను! కొన్నింటిని వ్రాసి, తిరిగి ఎరుకతో అన్నింటిని సొరుగులో పెట్టి, చాలా జాగ్రత్తగా గడియవేసి, మళ్ళీ మంచం మీదకు చేరేదానిని.

The Mother: Conversations with a diciple: August 5, 1961

ఎరుకతో మృత్యు క్షేత్రంలోకి ప్రవేశించడం

ప్రశ్న: ఎరుకతో మృత్యువులోకి ప్రవేశించడానికీ, ఎరుకతో శరీరం బయటకు పోవడానికీ తేడా ఏమిటి? చాలా మంది తమ శరీరం బయటకు పోగలరు, అవును కదా?

అవును, కాని వారిలో అందరూ మృత్యుముఖంలోకి పోరు.

ప్రశ్న: అది శరీరం వెలుపలికి పోయే విధానం వంటిదేనా?

అవును. కాని అది కేవలం ప్రారంభం మాత్రమే. ఒకరు శరీరం బయటకు పోవడమెలాగో నేర్చుకోవడంతో ప్రారంభిస్తారు. చాలామంది జనులు, నిద్రపోయినప్పుడు, తమ శరీరం బయటకు పోతారు. కొంచెం హెచ్చుతగ్గులతో వారంతా ఎరుకతో ఆ పని చేస్తారు — కాని అధికభాగం ప్రజలు ఎరుక లేకుండా చేస్తారు, కాని కొంతమంది ఎరుకతో చేసేవారున్నారు. వారు శరీరం బయటకు వెడతారు, కాని భౌతిక క్షేత్రంలోనే ఉండిపోతారు. మహా అయితే, వారు మానసిక క్షేత్రంలోకి వెడతారు, కాని వారు మృత్యు క్షేత్రంలోకి వెళ్ళరు.

అక్కడికి వెళ్ళేవారు కొంతమంది ఉన్నారు. ప్రక్రియ పూర్తి కావడానికి. ఒకరు తన శరీరం బయటకు వెళ్ళినప్పుడు, అతడు కొన్ని లంకెలతోటి తన శరీరంతో ముడివేయబడి ఉంటాడు — వాటిని నేను ఏమని పిలవను? అవి ప్రాణిక లంకెలు, మానసికలంకెలు, చైత్య లంకెలు — ఒకరు బయటకు పోయినప్పుడు,

శరీరం నుంచి బయటకు పోయేవి అన్ని రకాలైనవీ ఉంటాయి. సాధారణంగా బయటకు పోయేదేదో పూర్తిగా సూక్ష్మ మైనదై యుంటుంది, మనస్సు లేక ఉన్నత ప్రాణికంలాగా, సమాధిస్థితిలోకి ప్రవేశించకుండా శరీరానికి సరిపోయేటంత చాలా మట్టుకు శరీరంలోనే ఉండిపోతుంది. నిద్రపోయేవారిలో కొంతమంది నిద్రలో ఎక్కువగా కదలుతూ ఉంటారు: వారి అస్తిత్వంలో ఒక భాగం బాహ్యంలో ఉండి పోతుంది, కాని ప్రాణికంలోని అత్యంత భౌతిక భాగం శరీరంలోనే ఉంటుంది. అది అక్కడ ఉన్నంత మట్టుకు, అది పూర్తిగా జీవన క్షేత్రంలో ఉన్నట్లే. మొట్టమొదటగా, మృత్యుసమయంలో కచ్చితంగా శరీరాన్ని వదలిపెట్టిపోయే భాగాన్ని శరీరం నుంచి విడదీయడం అంత తేలికైన పని కాదు. దీనికి చాలా తీవ్రమైన శిక్షణతో చాలా కాలం అభ్యసించివలసి ఉంటుంది. మృత్యుసమయంలో వదలివెళ్ళే అన్ని భాగాలను విజయవంతంగా బయటకు తీసుకువెళ్ళాలంటే, బాహ్యంలోకి వెళ్ళగలిగిన ఒక విధానాన్ని అనుసరించవలసి ఉంటుంది; అటువంటప్పుడు శరీరం మానసిక స్పృహలేని స్థితిలోకి ప్రవేశిస్తుంది. అప్పుడది ఒకరు మరణించినప్పుడు పోయే స్థితిలోకి వెళ్ళిపోతుంది. అది ఇంకా చాలా త్వరితంగా కూడా పూర్తిగా మొద్దుబారిపోతుంది. ఇటువంటిదాని నొకదానిని ఒకరు తప్పకుండా చేయడం నేర్చుకోవాలి, అది అంత తేలికైన విషయం కాదు. ఒకరు పూర్తిగా దానిని చేయదలచుకుంటే, ఏమీ జరగకుండా ఉండగలందులకై ఎవరో ఒకరు ఎల్లప్పుడూ తప్పక వారి శరీరాన్ని కనిపెట్టుకుని ఉండాలి. ఒకరు కేవలం తనకు తానుగా ఎన్నడూ చేయలేరు. శరీరాన్ని రక్షించడానికి ఒకళ్ళు తప్పక ఉండాలి.

అదంతా ఒక వేళ ఒకరు చేయగలిగినా, నేను చెప్పబోయే అనుభవం పూర్తిగా అది కాదు. నేను చెప్పబోయే అనుభవం ఇంకా పూర్తిగా కష్టసాధ్యమైనది. ఒకరు ఆ విధంగా శరీరాన్ని మానసికస్పృహ లేనిస్థితిలో ఉంచి వెళ్లినప్పుడు, వారు లంకెలను తెంపివేస్తారు. కనుక వారు యదార్థంగా చనిపోయినట్లు; అనగా, గుండె ఇక ఏమాత్రం కొట్టుకోదు. కాని ఇంకా అక్కడ 'జీవాకృతి' ఉంటుంది కనుక, అదేమీ ఒకరు ప్రమాదం ద్వారా పోయినట్లు కాదు, అది ఒక జ్ఞానంతోనూ, ఆధిపత్యశక్తులతో కూడిన ఇచ్ఛ ద్వారానూ చేసినదవటం మూలంగా వారు వెనుకకు తిరిగి రావటాన్ని బలంగా చేయగలరు, సంబంధాన్ని పునరుద్ధరించి బలవంతంగా తమ శరీరంలోకి తిరిగి రాగలరు. అదేమీ అంత అనుకూలమైన వ్యవహారం

కాదు — మొత్తం అంతా కష్టమే. కాగితం మీద ఏమీ లేనట్లే చాలా తేలికైనట్లుగా కనపడుతుంది. కాని అది తేలిక కాదు.

ప్రశ్న: మీరిక్కడ ఇలా చెప్పారు: "అది కొంతమందికి మాత్రమే సాధ్యమైన విషయం". అంటే అర్థం దానిని చేసినవారు కొంతమంది ఉన్నారనేగా. కనుక వారు అమృతత్వాన్ని పొందినట్లే కదా, కాని ఇప్పటి వరకు...

అమృతత్వమా! లేదు, నేను దానిని అమృతత్వమని చెప్పలేదు. నేను చెప్పినదల్లా వారు మృత్యుభయం పోగొట్టుకున్నారని మాత్రమే. కాని నీవనేది పూర్తిగా వేరైన విషయం.

ప్రశ్న: కాని వారు మృత్యు క్షేత్రంలోకి ప్రవేశించారు కూడా, కాదా?

అవును, కాని ఆ సమయంలో శరీరం చాలా మంచి స్థితిలో ఉన్నది. శరీరం మంచి స్థితిలో ఉంది, తిరిగి ఒకరు దానిని పొందగలరు — ఎల్లకాలం బయటనే ఉండిపోవటమనే మాట కాదు.

ప్రశ్న: కాని వారికా అనుభవం వచ్చింది, కనుక వారు వాస్తవంలో చనిపోయేటప్పుడు, వారు దానినే మరల ప్రయత్నించవచ్చును కదా?

వారి శరీరం మంచిస్థితిలో ఉంటే, కాని సాధారణంగా ఒకరు చనిపోయేటప్పుడు శరీరానికి ఏదో జరిగి ఉంటుంది, తెలిసిందా. శరీరంలో ఏదో ప్రమాదకరమైన పరిస్థితి నెలకొని ఉంటుంది. అయినప్పటికీ కూడా, శరీరంలో నుంచి బయటకు వెళ్ళినప్పుడు కూడా, శరీరంలో అస్తవ్యస్తమైనదానిని సరిచేయగల సామర్థ్యాన్ని కలిగి ఉండరు అని నిశ్చయంగా చెప్పలేము. ఏదో చాలా గంభీరమైన విషయమైనటువంటి గుండెల్లో కత్తిపోటు లేక తల ఉత్తరించివేయబడటాలను తప్పించి! అది చాలా తీవ్రమైన విషయం, కాని శరీరం గనుక చెక్కుచెదరకుండా ఉండి, కేవలం ఒక అసమతౌల్య పరిస్థితి అయినట్లయితే, దానిని తిరిగి సరిచేయవచ్చు.

ప్రశ్న: మాతా, లంకెలు తెగిపోయినప్పుడు ఏం జరుగుతుం?

లంకెలు తెగిపోయినప్పుడా? — వారు మరణిస్తారు.

ప్రశ్న: కాని శరీరం నుంచి బయటకుపోయిన భాగం?

అదా, దానికి ఎరుక ఉంటే, పూర్తిగా ఎరుకతో ఉండిపోతుంది. దానికి దానిదైనటువంటి స్వతంత్ర జీవనం ఉంటుంది, అది పూర్తిగా ఎరుకతో ఉండిపోతుంది. తెగిపోయినా లేక పోకపోయినా అది దాని జీవితాన్ని ఏమాత్రమూ మార్చలేదు. అది

దానికి మరింత చైతన్యాన్నిన్వదు, దాని నుంచి దేనినీ తీసుకపోనూ లేదు — దానికున్న చైతన్యం, దానికున్న జ్ఞానం, దానికున్న ఆధిపత్యశక్తి, వాటన్నింటినీ అది ఉంచుకుంటుంది. ఇది చేయగలిగిన సామర్థ్యం కలిగినవారు శరీరం మీద ఆధారపడరు. అనగా, ఎరుకను కలిగి ఉండటానికి ఒకరు ఏమాత్రం ఆధారపడి ఉండరు — ఏమాత్రం — శరీరం మీద. మొత్తానికి అతడికి స్వతంత్ర చైతన్యం ఉంటుంది.

CWM 6:52-54 శ్రీమాత

మరణించకుండా మరణించడం

ప్రశ్న: కొంత సమయం కిందట మీరు మీ శరీరం ఇంత క్రితం మరణాన్ని గుర్తు చేసుకుందని చెప్పారు....

అవును, అయితే.

ప్రశ్న: కాని మీరు ఆ జ్ఞాపకాన్ని గురించి ఏమీ చెప్పలేదు.

అవును, అది ప్రతివారికీ తెలుసు: నేను త్లెమ్సెన్‌లో థియాన్‌తో పనిచేస్తున్నప్పుడు జరిగింది. నేను పూర్తిగా భౌతిక పద్ధతిలో శరీరం బయటకు వెళ్ళాను, శరీరం మానసికస్పృహ లేనిస్థితిలో ఉంది, అప్పుడు ఏదో వచ్చింది, ఏదో జరిగింది, అది లంకెను తెంపివేసింది. ఆ లంకె తెగిపోయింది.

ప్రశ్న: కాని ఆ విధంగా జరిగినప్పుడు అప్పటి అనుభవం ఏమిటి?

అనుభవం... (నవ్వు) లోనికి తిరిగి రావటం అసాధ్యం! కాని అక్కడ థియాన్ ఉన్నాడు (థియాన్ భయంతో హడలిపోయాడు!), అప్పుడు జ్ఞానం ఉన్నది — తగినంత జ్ఞానం ఉంది! — తాంత్రికపరంగా. జ్ఞానమూ ఉంది, దానితో పాటు ఇచ్ఛ కూడా ఉంది (వెడుతున్నట్లుగా శరీరంలోకి ప్రవేశించే సంజ్ఞను శ్రీమాత చూపారు), లోపల ఒక విశ్వాసం కూడా ఉంది (కాని నేనెప్పుడూ దాని గురించి మాట్లాడేదానను కాదు), ఒక ఏకాగ్రత. అతడి విషయంలో, ఆయన సమర్థుడు, ఆయనకు తెలుసు. అతడు 'లాగ' గలిగాడు. శరీరం పాడయిపోలేదు, తెలిసిందా, అది దెబ్బతిన లేదు, కనుక అది కష్టం కాలేదు. అది చాలా మంచిస్థితిలో ఉంది, కాని దారం తెగిపోయింది, అంటే అర్థం జీవితాన్ని ప్రసాదించేది బయటకు వెళ్ళి పోయింది. అది తిరిగి రాగలిగిన పరిస్థితి లేదు.

నేను ఆధిపత్యశక్తి, ఇచ్ఛ వలన తిరిగి రాగలిగాను, కారణం... యదార్థానికి, కేవలం నేను భూమి మీద ఇంకా ఏదో చేయవలసి ఉండటం మూలంగానే.

అది 1910 లో జరిగిందని అనుకుంటా.

The Mother: Conversations with a disciple June14, 1967

మరణం — వివిధ స్థాయిలలో

ప్రశ్న: అంటే ఆత్మ శరీరాన్ని వదలిపోలేదు, అంతే కదా?

ఆత్మ చాలా మట్టుకు తీర్మానించుకొనే అవకాశం ఉంది, అది శరీరం విలువను కోల్పోయిందని లేక ఇక తగనిదని లేక అసమర్థమైపోయిందని లేక అయిష్టతతో లేక... మరేదైనాగాని, ఇక శరీరం మరణించాలని ఆత్మ నిశ్చయించుకుంటుంది, అందువల్ల అది వెళ్ళిపోవచ్చు; కాని ఆత్మ వెళ్ళిపోవడం శరీరాన్ని చంపదు. లెక్కలేనంతమంది జనులు ఆత్మ లేకుండా ఉన్నారు — వారికి ఆత్మ ఉంటుంది, కాని వారి ఆత్మ వారి శరీరంలో ఉండదు — చాలామంది జనం. వారందరూ హాయిగా జీవిస్తున్నారు.

చెప్పాలంటే, చైత్య అస్తిత్వం లేకుండా జీవించటం చాలా కష్టం. సహజంగానే, చైత్య అస్తిత్వం వస్త్రం ధరించడం లాంటిది — ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వ వస్త్రం — శాశ్వత ఆత్మకూ, వస్తూ పోతూ పోయే శరీరానికీ మధ్య, (ఆ జీవితం నుంచి జీవితానికి) అది వృద్ధి పొంది ఇంకా రూపుదిద్దుకొంటుంది, ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం సంతరించుకుంటుంది, ఎక్కువెక్కువగా వ్యక్తిత్వ ఎరుకను కలిగి యుంటుంది. ఆత్మ శరీరాన్ని వదలిన తర్వాత, సాధారణంగా మిగిలినదంతా దాని ననుసరిస్తుంది. కాని అది నేను కావాలని చేసినదాని వలన పొందిన అనుభవం, కనుక నాకు తెలుసు. ఒకరికి అది ఎలా చేయాలో తెలిసి యుండాలి, కాని అది చేయవచ్చు. నా చైత్య అస్తిత్వం ఇక్కడ శ్రీఅరవిందులతో ఉంది, నేను నా మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక అస్తిత్వాలతో వదలి వెళ్ళాను. అది... కొద్దిగా విపరీత స్థితి. కాని నేను ఆ సంబంధాన్ని పూర్తి ఎరుకతో కూడి చేయటం మూలంగా, అది చేయబడింది.

జనులు "మృత్యువు" అని పిలిచేదానిని.... నేను ఎంతో మంది జనులను కుప్పలు కుప్పలుగా చూశాను, నా దృష్టిలో వారు, జీవన్మృతులు (వారెవరంటే

చైత్య అస్తిత్వం లేనివారు, లేక ఆత్మతో సంబంధం లేనివారు కూడా). కాని అది తెలియాలంటే అంతరంగదృష్టి ఉండాలి. కాని జనులు పిలిచేటటువంటి "మృత్యువు", అది, జీవకణాలు కుళ్ళిపోవడం, రూపం కరిగిపోవడం, అది ఎప్పుడు జరుగుతుందంటే అత్యంత భౌతిక "ప్రాణిక అధోస్థాయి", ఏదైతే జీవితంలో — ప్రాణికశక్తితో, జీవితంతో — సంబంధం కలుగుజేస్తుందో అది బయటకు వెళ్ళిపోతుంది. ఉదాహరణగా చెప్పుకోవాలంటే జంతువులలో మరణం ఆ విధంగా ఉంటుంది. ఆ "ప్రాణిక అధోస్థాయి" బాహ్యజీవికి ఇంకా కొనసాగించే సామర్థ్యం లేనప్పుడు సాధారణంగా బయటకు వెళ్ళిపోతుంది. అనగా, ఉదాహరణకు, అది రెండుగా నరకబడినప్పుడు లేక గుండె తీసివేయబడినప్పుడు, లేక పూర్తిగా ఏదో విపరీతం దానికి జరిగినప్పుడు! కారణం, కొంతమంది జనులు ప్రమాదాలకి లోనయినప్పుడు, చాలా భాగాలు లేకుండాపోయి, అప్పటికీ జీవిస్తున్న సందర్భాలలో. కాని హృదయం కొట్టుకోవడం ఆగిపోయినప్పటికీ, నేను మునుపు చెప్పిన విధంగా, అది తప్పనిసరిగా మృత్యువు అవవలసిన అవసరం లేదు, ఎందువల్లనంటే అది ఆగిపోయిన తర్వాత, గుండె తిరిగి కొట్టుకోవడం ఆరంభించగలదు. భౌతిక జ్ఞానం కలిగినవారు చెప్తారు.... కొంతమందిలో నేను కొన్ని సెకనులో, నిమిషాలో మరిచిపోయాను. గుండె తిరిగి పనిచేయగలదు. దాని తర్వాత కుళ్ళటం మొదలవుతుంది. కుళ్ళటంతో సహజంగా అంతా అయిపోయినట్టే.

కనుక మనం సరిగ్గా చెప్పగలిగేదేమంటే, మరణంలో కొన్ని దశ లున్నాయి. జీవితంలో దశలు, మరణంలో దశలు: కొన్ని అస్తిత్వాలు అధికతర స్థాయిలో లేక అల్పతరస్థాయిలో సజీవులు, కాని ఇంకా నకారాత్మకంగా చెప్పదలచుకొంటే, కొన్ని అస్తిత్వాలు అధికతర లేక అల్పతర స్థాయిలలో మరణించే ఉన్నారు. కాని తెలిసినవారికి మాత్రం, ఓహ్, ఎవరికైతే ఈ భౌతికరూపం అతిమానసకి ప్రకాశాన్ని అభివ్యక్తం చేయగలదని తెలిసినవారు. ఇంకా ఎవరి యందైతే అతిమానసం లేదో వారు అప్పటికే కొంత మరణించినవారు. అది ఆ విధంగా ఉంటుంది. కనుక, అక్కడ దశలున్నాయి, జనులు సాధారణంగా "మృత్యువు" అని పిలిచేది, వాస్తవానికది పూర్తిగా బాహ్యవిధానం, ఎందువల్లనంటే, దానిని వారు కాదనలేరు — శరీరం ముక్కలైపోవడాన్ని.

The Mother: Conversations with a diciple: June 14, 1967

జీవితానికీ, మరణానికీ మధ్య తేడా పెద్దగా ఏమీ లేదు.

...అక్కడేమీ పెద్దగా తేడా ఏమీ లేదు, జనులు పిలిచే 'జీవితం', వారు 'మృత్యువు' అని పిలిచేదానికీ, తేడా చాలా స్వల్పం, అది ఇంకా తక్కువై, చిన్నదై పోతుంది, నీవు సమస్యను ఇంకా లోతుగా, అన్ని వివరాలలోకి వెళ్ళితే. జనులు వాటి రెండింటి మధ్య స్పష్టమైన తేడాను నిర్ణయిస్తారు — అది పూర్తిగా బుద్ధిహీనత: జీవిస్తున్నా అప్పటికే సగం చచ్చినవారు — కొంతమంది కాగా చనిపోయిన చాలామంది సజీవులే.

The Mother: Conversations with a diciple: October 4, 1967

...మనిషికి మృత్యువు సంగతి ఏమీ తెలియదు — అతడికి అదేమిటో తెలియదు, అతడికి ఏమి జరుగుతుందో తెలియదు, అతడు అన్ని రకాలైన ప్రతిపాదనలు తయారుచేసాడు, కాని వాటిలో ఏదీ కచ్చితం కాదు. ఇంకా ముందుకు నెడితే, ఈ విధంగా నెడుతూ ఒత్తిడి చేస్తే, నేను ఎటువంటి ముగింపుకు చేరానంటే వాస్తవానికి మృత్యువు అనేది ఏదీ లేదు.

అక్కడ కేవలం కనపడేదే ఉంది, పరిమితమైన దృష్టితో చూసే ఒక దృశ్యం. కాని చైతన్యం స్పందనలో విప్లవాత్మకమైన మార్పు ఏమీ లేదు.

CWM 11:61

శ్రీమాత

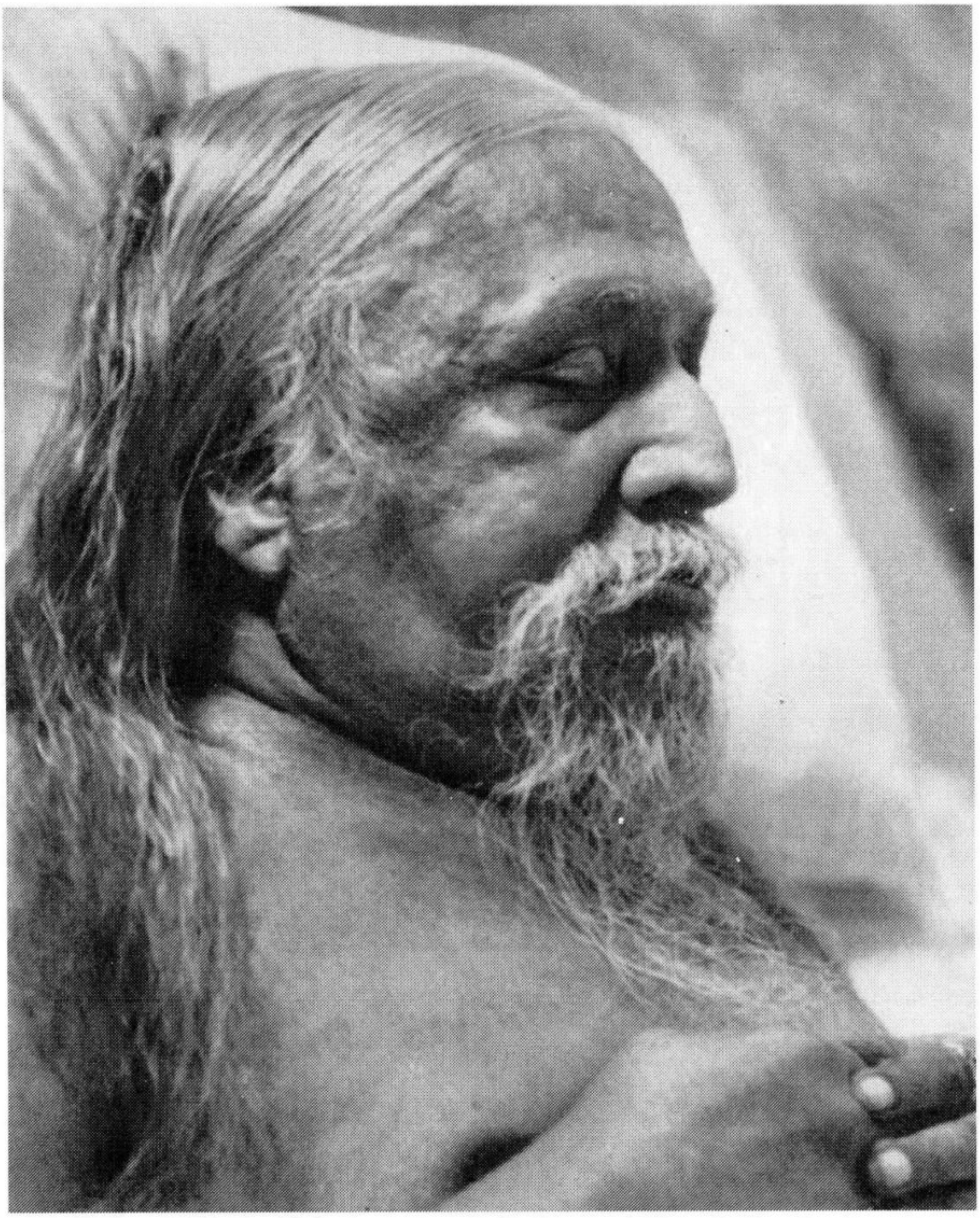
అనువాదం: త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

అది జీవితానికి, మరణానికీ మధ్య ఏ తేడా లేదనే అనుభూతిని మీకు కలిగించడానికి చేసిన ప్రయత్నం వంటిది.... అది జీవితం లేక మరణం కాకుండా మరేదో అయినటువంటిది — మృత్యువని మనం పిలిచేది కాదు, జీవితమని పిలిచేదీ కాదు — అది మరేదో. అది.... దైవం.

లేక దైవం దిశగా మన తరువాతి అడుగూ కావచ్చు.

The Mother: Conversations with a diciple: December 9, 1972

అనువాదం: డా: త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

మరణించడ మనేది లేదు. కేవలం శాశ్వతుడే చనిపోగలడు. మరణించేవాడు పుట్టడు, నాశనమూ కాడు.

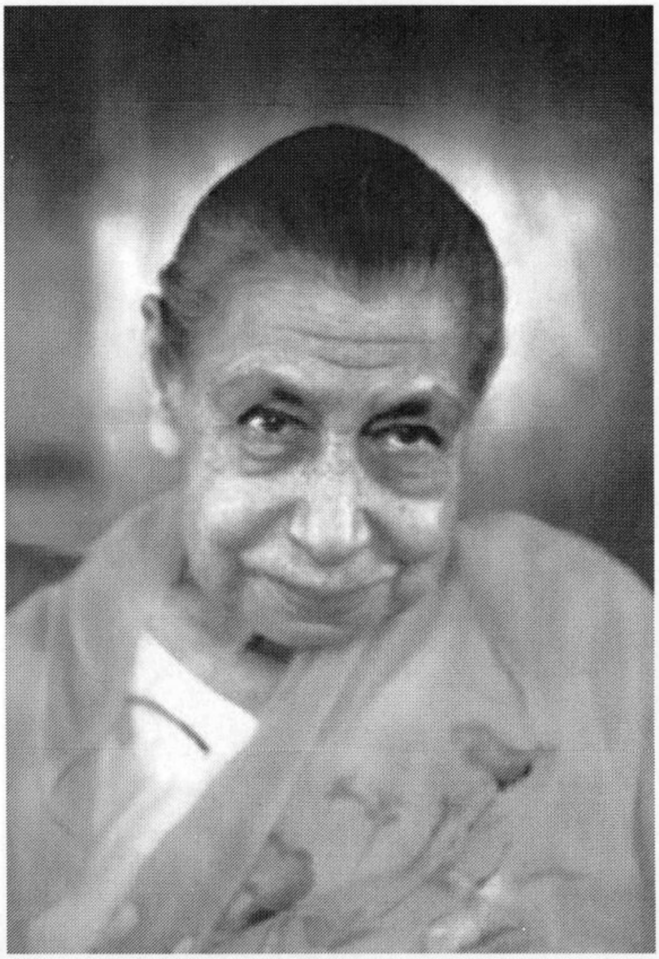
Thoughts and Aphorisms — శ్రీఅరవిందులు

శాశ్వతుడు సజీవ స్థితి నుంచి మృత్యుస్థితికి పయనించగలడు, (కాని మన మనుకునే 'మృత్యువు' కాదు; 'చావగలడు' అంటే 'స్థితిని మార్చుకోగలడు' అని అర్థం). శాశ్వతుడు ఈ స్థితి నుంచి ఆ స్థితికి పయనించగలగడంతో పాటు మరల వెనుకకూ, ముందుకూ పోగలడు. మనం దానిని 'మృత్యువు' అని పిలుస్తాం, కాని దానికీ జీవితానికీ లేక మృత్యువుకూ ఎటువంటి సంబంధమూ లేదు. అవి స్థితుల మార్పులు.

CWM 10:96 — శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

The Mother: Conversations with a disciple, May, 12, 196

మృత్యువు ప్రతివారికి సంభవిస్తుందని బుద్ధుని బోధనలో చెప్పబడింది. కానీ, బుద్ధునికి తెలుసు మరణాన్ని జయించడం సాధ్యమని. అయితే, ఆ కాలంలో లోకానికి ఈ సత్యం అర్థం చేసుకోగలిగిన సంసిద్ధత లేదు.

మృత్యువును జయించవచ్చునని, శరీరం అమరత్వం పొందగలదని శ్రీఅరవిందులు అన్నారు, కాని, ఇది ప్రతివారి విషయంలో సాధ్యపడదు. మరణించేటప్పుడు దైవాన్ని స్ఫురణకు తెచ్చుకొని పరమసత్య దర్శనానికై తీవ్రవాంఛ కలగాలి. ఆ విధంగా వారు అతి సులభంగా, ప్రశాంతంగా మృత్యువు ఒడిలోకి జారిపోవచ్చు, పరమ సత్యాన్వేషణ దిశగా పయనం ప్రారంభించవచ్చు.

*

ఎప్పుడైన మనుషులు తమను గురించి మాత్రమే ఆలోచించ కూడదు. అందుకు బదులు వారి ఆలోచనలను దైవంపై నిలపాలి. అప్పుడు వారి కష్టాలన్నీ తొలగిపోతాయి. వారు తమను తాము దైవం చేతుల్లోకి సమర్పించుకోవాలి, ఎందుకనగా వారి కరకమలాలు వారి పిల్లలను తమ ఒడిలోకి చేర్చుకొనుటకు సిద్ధంగా నుంటాయి. మనుషులు భగవంతుని శరణు జొచ్చితే కష్టాలన్నీ తొలగిపోతాయి.

Mother You Said So: 4th & 10th Dec 1957

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

మరణించిన తర్వాత శ్రీఅరవిందుల రక్షణ

ఉదయాన శ్రీమాతకు నేను మృత్యుంజయుని పెద్దక్క చనిపోయిన సంగతి తెలియజేశాను.

శ్రీమాత అన్నారు, "అవును, ఆమెకు బహుకాలంగా ఒంట్లో బాగుండటం లేదు, జబ్బుపడి వున్నది".

బాల్కనీ దర్శనం పూర్తయిన తర్వాత శ్రీమాత ఉదయం ఫలహారం భుజించ టానికి కూర్చున్నప్పుడు, చాలా ఆసక్తిదాయక విషయమొకటి తనకు తెలియ వచ్చిందని ఆమె చెప్పారు. మృత్యుంజయుని సోదరి నుదుటి మీద శ్రీఅరవిం దుల చిహ్నాన్ని ఆమె చూశారు. శ్రీమాత ఎంతో ఆశ్చర్యపడి తనలో తాను, "ఏమిటి? ఇక్కడ...." అప్పుడు ఆమెకు శ్రీఅరవిందుల వాణి వినవచ్చింది, "ఇక నుంచి ఇక్కడ చనిపోయిన వారెవరైనా, నేను నా చిహ్నాన్ని వారి మీద ఉంచుతాను, వారు ఏ పరిస్థితులలో ఉన్నప్పటికీ, వారికి రక్షణ ఇవ్వబడుతుంది". అప్పుడు సమయం ప్రొద్దున 6 గంటల 30 నిమిషాలైంది.

చనిపోవటానికి సరియైన స్థలం బెనారసు అని (వారణాసి) నేను విన్నాను, కాని ఇప్పుడు శ్రీఅరవిందులు ఇంకా మంచి, భద్రమైన చోటును సృజించారు.

Champaklal Speaks: p. 234

మృత్యువుపై విజయం

మహాభినిష్క్రమణ కోసం మరణించుట

విషయం ఏమిటంటే ఆ 'మహాశక్తి' యే ఈ ప్రపంచాన్ని నొప్పించకుండా మార్చగ లదు. ఇప్పటికీ ప్రపంచం అందుకు సిద్దంగా లేదు. దానికి "అనంతప్రేమ" అంటే అవగాహన లేదు. కాని 'అనంతప్రేమ' అన్ని సమస్యలనూ తీర్చగలదు; సృష్టికి సంబంధించిన సమస్యలను కూడా! ఇక అప్పుడు ప్రపంచానికి ఏ సమస్యలు మిగిలి ఉంటాయి? మీకు నేను విశదంగా చెప్పినా ఆ అనుభవం నాకు రూఢి అయింది ఏప్రియల్ 13, 1962 తరువాతనే! ప్రపంచానికి అది ఇంకా ఇప్పుడే

అవగాహనలోనికి రాదు. ప్రపంచం అందుకు ఇంకా సిద్ధంగా లేదు. ఈ విషయం అర్థం చేసుకోవాలంటే బహుశ ఇంకో వెయ్యి సంవత్సరాలైనా పట్టవచ్చు. కాని ప్రపంచం దానికి సిద్ధం అవుతున్నదని అనిపిస్తున్నది. 'విశ్వప్రేమ' భూమ్మీద అవతరించే ఛాయలు గోచరిస్తున్నాయి. ఇది నిరంతరం గుర్తించుకోగలిగితే త్వరలో 'అతీతశక్తి' ఆవిర్భవించినట్లే.

వినటానికి ఇంపుగ వున్నవి ఎన్నయినా చెప్పవచ్చు, కాని వాటివలన ఏమాత్రం స్పష్టత రాదు. 'మరణం' కోసం చేసే దేహత్యాగం వలన అమృతత్వం వస్తుందని చెపితే ఎవరికీ అర్థం కాదు, కాని అది అర్థవంతమే. అసలు 'మరణం' అనేది వుంటుందా 'చనిపోవటానికి'! ఈ విషయం స్ఫటికం వలె పారదర్శకమైనదే, కాని అదే సమయంలో అర్థం కానిది కూడా! చనిపోవటం అంటే నిజానికి మంద మారుతం సాంద్రతను సంతరించుకోవటం లాంటిదే. భౌతికంతో మనకు ఉన్న బలమైన అనుబంధమే దీన్ని అర్థం చేసుకోనీయని పెద్ద అడ్డంకి. భౌతిక స్వరూపమే అసలైన సత్యమని మనం అనుకోవటమే ఇందుకు కారణం.

ఈ విషయాన్ని బోధపరచటానికి ఏదైనా చేసి నిరూపించాలని అనుకుంటున్నాను. నా భౌతిక స్వరూపానికి భిన్నమైన లీలామాత్రపు భౌతికంలో మీకు కనిపించటం చాలా అరుదు. సాధారణంగా ఇతరులకు బాగా అవగాహన అయ్యే విధంగానే వాళ్ళకు కనిపిస్తాను. అదే సమయంలో వాళ్ళకు "ఇంకో భౌతికం కూడా శ్రీమాతకు ఉన్నది" అనే అవగాహన కూడా కలుగుతుంది. (శ్రీమాత తమ దేహాన్ని తాకి చూపిస్తారు) నిజం చెప్పాలంటే ఆ రెండో దేహం కూడా నాదే! ఆ ఆకారాన్ని మీరు కూడా చూడాలనుకుంటే మీరు 'సర్వోన్నతుని' సాన్నిధ్యాన్ని సాధించాల్సి వుంటుంది.

నన్ను చూడాలని అనుకునే వారంతా వారు చూస్తున్న ఈ దేహమే నేను అనే భ్రాంతిలో ఉంటున్నవారే. ఉధృత ప్రవాహం లాంటి చలనాత్మక రూపాలన్నీ సత్యమైనవే. కొన్ని ఈ కనపడే రూపం కన్నా ఎక్కువ సత్యమైనవి. నాదైన చేతనతో నేను గమనించినది మాత్రం ఈ కనపడుతున్న రూపం ఒక వికృతి అనిపిస్తుంది. వికృతియే కాదు, సత్యస్వరూపానికి పూర్తిగా భిన్నమైనటువంటిది. దాని లక్షణం వేరు. దాని లక్షణం దానికి ఉండేది. (జరిగినదానిని గురించి చెపుతున్నట్లుగా వుంది కదూ? అప్రయత్నంగా వచ్చినట్లుంది). అట్లా వుండటం దానికి అవ

సరం కూడా! దాని పని దానికి ఈ ప్రపంచంలో వుండనే వుంది.

అసలు ఈ భౌతిక ఆకారంతో నాకు అంత అనుబంధం ఎప్పుడూ ఉండేది కాదు. (ఏమీ తెలియని రోజుల్లో కూడా అంతే.) కేవలం నాలోని 'చేతన' తోనే నాకు అనుబంధం ఉండేది. దానిని భద్రంగా ఉంచుకునేదానిని. అదే నాకు అమూల్యంగా తోచింది. ఈ భౌతిక దేహం ఏమైనా అంత మంచిసాధనమా నిజంగా ఆలోచిస్తే? దీనికి ఏ స్థిరత్వమూ ఉండదు. ఎటు వంచితే అటు వంగుతుంది; అవసరానికి అనువుగా మారుతూ ఉంటుంది. అన్ని దృక్పథాలు దానివే! దానికి అనుగుణంగా తనను తాను మలచుకుంటుంది. అన్ని ఆదర్శాలు తనకు అనివార్యంగా కనిపిస్తాయి. ఇదే దానికి గల ఒకే ఒక సుగుణం. దానికి ఎంత స్వాభిమానం అంటే దేనిమీద పైచేయిగా ఉండదు. ఎవరినీ కాదనదు. అదే సమయంలో తన బలహీనతలను కూడా అది గుర్తించగలదు; ఏదైనా చెయ్యగలదు. చేస్తుంది కూడా! కావాలనే అది అలా రూపొందించబడింది. అట్లా జరగటం అవసరమే. సున్నితమైన వ్యక్తిత్వం ఒదిగి ఒదిగి తన కంటె ఉన్నతమైన వాటిని, ఉధృతమైనవాటిని కూడా భరించగలదు.

ఆ విషయాలు ఇక ఆపేద్దాం. అవి 'చేతన' కు సంబంధించినవి. 'చేతన' అంటే ఇక్కడ విశ్వచేతన. అది ఇంకా గొప్పది. అవసరాన్ని బట్టి సర్దుకుపోయే శక్తి దానికి కూడా ఉంటుంది. అట్లా వుంటేనే కదా అది పని కొచ్చేది.

The Mother: Converstions with a disciple, July 4, 1962

ఊర్ధ్వజీవనమే ముందడుగు

ఈ దిశగా మనం వేయవలసిన మొదటి అడుగు 'భిన్నత్వం' నుండి దూరంగా వుండటం. దేన్నీ వేరుగా చూడరాదు. 'వేర్పాటు' మనం చేసేదానిలో భిన్నత్వాన్ని, విభేదాలను సృష్టించే ఒక సంకేతమే. 'ఇదే కావాలి; అది కాదు' అని కొందరు పట్టుపడతారు. కాని 'ఇదిగాని అదిగాని, ఏదైనా సరే'అనే భావాన్ని మనం పెంచుకోవాలి. జీవితానికి అన్నీ కావాల్సిందే. మనలో 'స్థితిస్థాపకత' (ఎట్లా బడితే అట్లా వుండగలగటం) పెరగాలి. విశాల భావాలు ఏర్పడాలి. సంకుచిత ధోరణులకు స్వస్తి చెప్పాలి. అప్పుడు అంతా మనదిగానే కనిపిస్తుంది. ప్రస్తుతం నేను పడే తపన దాని కోసమే.

శరీరం కూడా "ఇది కావాలి, అది వద్దు" అని మారాం చేస్తుంది. కాని 'ఏదైనా ఒకటే' అనే విధంగా దాన్ని మలచుకోవాలి.

ఇదే విధంగా 'జీవితము' — 'మరణము' అనేవి కూడ పరస్పర విరుద్ధ భావనలే. కాని 'ఊర్ధ్వజీవనం' లో ఆ తేడాలు వుండవు. అసలు 'ఊర్ధ్వజీవనము' అని దేన్ని పిలుస్తారు? విషయం ఏమిటంటే, మనం 'ద్వైవీ భావన' కు అలవాటు పడ్డాము: "నలుపు — తెలుపు", "మంచి – చెడు", "జీవించటం — మరణించటం". ఇవి మన భావనా ప్రపంచంలో పరస్పర విరుద్ధాలు. దీనికంతా కారణం మనలోని సంకుచితతత్వమే.

The Mother: Converstions with a disciple, January 3, 1970

అన్నిటినీ మించిన తత్వం

ఈ మధ్యనే మీకు చెప్పినట్లు గుర్తు: "శరీరం మరణించక ముందే మరణాన్ని అనుభవిస్తుంది" అని. ఒక విధంగా ఇది అనివార్యమే: ఎప్పుడో ఒకనాడు వచ్చే మార్పుకు ఇప్పుడే సిద్ధపడటం.

శరీరం శిథిలమవటం చివరకు కనపడకుండాపోవటం చాలా కాలంగా మనలను కలచివేస్తున్న ఒక భ్రమ. దీని నుండి త్వరగా బయటపడాలి. ఇప్పుడు మరో దృక్పథం కూడా అవగాహన లోనికి వస్తున్నది: శరీరం పూర్తిగా కనుమరుగైతే (అంటే మరణిస్తే) దాని విస్తృతి ఇంకా పెరుగుతుంది అనిపిస్తున్నది. చేతన యొక్క పరివ్యాప్తి ఇంకా అధికమౌతుంది. మీకు ఈ విషయంపై ఇంతకన్నా అవగాహన కల్పించటం నాకు చేతకావటం లేదు. ఒక విధంగా నా చేతనే నాకు అడ్డు వస్తున్నది. "వ్యక్తి" అనే భావన దేనికి కావాలో, అది లేకపోతే వచ్చే అనర్థం ఏమిటో నేను మీకు వివరించలేనేమో అనిపిస్తున్నది. సత్యచేతనకు 'శరీరం' పెద్ద అవరోధం. ఇది దానికి తెలుసు కూడా. అన్ని బాధలకు కారణం కూడా ఇదే. ఈ భేద భావం ఎప్పుడు పోతుందో అప్పుడు సాన్నిహిత్య భావన, దానితోబాటు బాధల నుండి విముక్తి లభిస్తాయి.

మొదటగా "అది వేరు, ఇది వేరు" అనే భ్రమ అంతరించాలి. "నేను దాని కోసం లేను; అట్లా భేదభావం నాలో వున్నంత కాలం నా ఉనికే ప్రశ్నార్థకం అవుతుంది", అని భావించాలి. అట్టి భావన మన మనసులో కలిగినపుడు మన

వైఖరి ఉత్తమము అవుతుంది. అప్పుడు విశ్వచేతనలో లయించటం కూడా సాధ్య పడుతుంది.

The Mother: Converstions with a disciple, January 31, 1970

అనువాదం: కె. ఆర్. ఎల్. నరసింహారావు.

మృత్యువుపై శ్రీమాత సల్పిన కృషి

మృత్యు రక్కసి — జీవన మంత్రము

నేను ఆ నాలుగు అసురశక్తులను కోరి కలవలేదు — అది ఒక దైవ నిర్ణయము.

మొదటిది, మతపరంగా సైతాను అని పిలువబడేది. మహాచైతన్యాన్ని ఆవహించిన అసురశక్తి — అది పరివర్తన చెంది ఇంకా తన పనిని కొనసాగిస్తున్నది. రెండవది, వేదనను కలుగచేసే అసురశక్తి — తనకు తానుగా పరమాత్మ దివ్య శక్తిలో లీనమయింది. మూడవది, మృత్యుదేవత — అది థియోను (శ్రీమాతకు మార్మికవిద్య నేర్పిన గురువు రూపం). ఇక నాల్గవది అజ్ఞానాంధకారాలు అలముకొన్న ఐహిక ప్రపంచానికి అధినాయకుడుగా నున్న మాయాలోక ప్రభువు.

థియోను మృత్యుదేవత యొక్క విభూతి/ వ్యక్తిత్వ ప్రతిరూపము.

ఏమైనప్పటికీ, థియోను కారణంగానే నేను మొదటిసారిగా జీవనమంత్రాన్ని దర్శించాను — అది ప్రాణాన్ని ప్రసాదించగలిగే మంత్రం. అతడు దానిని తనకు ధారాదత్తం చేయమని అడిగాడు. దానిని తన స్వంతం చేసుకోవాలని అతని అభిలాష — ఒక విధంగా అసాధ్యమైన పని. అది ప్రాణప్రదాన మంత్రము. (ఎవరినైనా పునర్జీవింప చేయగలదు, అయితే దాని అపారశక్తిలో ఒక అల్ప అంశ మాత్రమే). అది అంతరంగ సీమలలో ఒక ప్రత్యేక గుప్తస్థానంలో మూయబడి, సంస్కృతంలో వ్రాయబడిన నా నామాక్షరాలతో ముద్రవేయబడి వుంది. అప్పుడు నాకు సంస్కృతము తెలియదుగాని అతనికి తెలుసు. నన్ను ఆ దరికి చేర్చి నపుడు, నాకు కనిపించినది అతనికి చెప్పాను. 'అక్కడ ఒక నమూనా లాంటిది వున్నది. అది సంస్కృతం అయి వుండవచ్చు' (సంస్కృత అక్షరాలను నేను గుర్తించగలను) నేను చూసినదాని ప్రతిని వ్రాసి చూపించమన్నాడు. ఆ విధంగా

చేసాను. అది నా పేరు మిర్రా, సంస్కృతంలో వ్రాయబడినది — ఆ మంత్రం నాకై నిర్దేశింపబడింది., నేను మాత్రమే దానిని వెల్లడి చేయగలను. 'దానిని తెరచి అందులో ఏమున్నదో నాకు చెప్పు' అని అన్నాడు. (ఈ వ్యవహారమంతా నా మనస్సు స్తబ్ధమైన స్థితిలో నున్నప్పుడు కొనసాగింది). అప్పుడు తక్షణం నా అంతరాత్మలో ఒక అవగాహన మెరుపులా మెరిసింది. 'వద్దు' అని బదులిచ్చాను, నేను అది చదివి చెప్పలేదు

నేను శ్రీఅరవిందులతో నున్నప్పుడు అది మరొకసారి దర్శనమిచ్చింది. దానిని శ్రీఅరవిందులకు సమర్పించాను

The Mother: Converstions with a disciple, November 5, 1961

రూపాంతరంలోని చిక్కు

రూపాంతరం చెందిన తరువాత ఎవరైనా ఉండవలసిన స్థితి ఈ విధంగా నుండాలి — అంతా దైవమయం, అంతా ఆశ్చర్యకరం, అంతా అత్యద్భుతం, అంతా ఊహాతీతమైన ప్రేమమయం, సర్వం... సర్వం అపారమైన ఆనందం, ఒక మార్పుకు గురికాని, భిన్నావస్థలలో సైతం మార్పు చెందని, సర్వదా జాగ్రదావస్థలో ఉండగల స్థితి. అట్టి అద్భుత అలౌకిక స్థితిలో జీవిస్తూ, బుద్ధిహీనంగా, మూర్ఖంగా, సరైన దృక్పథం కోల్పోయి, శక్తిసామర్థ్యాలు ఉడిగి, రకరకాల నొప్పులు, అస్వస్థతలు, బలహీనతలు, అశక్తతలతో అగచాట్లకు గురైన ఈ దైహిక పదార్థంతో అట్టి మహదానందమయ స్థితికి వ్యతిరేకంగా ప్రవర్తిస్తూ, అదే సమయంలో ఈ శరీరంలో ఇట్టి ప్రతిస్పందన "ఓ ప్రభూ, మీ కరుణ అనంతం" కలగటమనేది ఒక అసంగతమైన విషయం మనసును వికలం గావిస్తుంది.

అనుభవంతో నాకు బాగా తెలిసినదేమిటనగా, ఎప్పుడైతే ఒక వ్యక్తి గొప్ప జ్ఞానిగానో లేక పూజనీయుడైన మతాచార్యుడిగానో ప్రసిద్ధి గాంచటంతో సంతృప్తి చెంది, ఆ స్థాయికి తగ్గ వైఖరిని నిలబెట్టుకోగలిగినట్లయితే, అంతా సవ్యంగా సాగిపోతుంది — శరీరం అస్వస్థతకు గురి కాదు, ఒక వేళ అయినా దాని నుండి అతి సులభంగా తేరుకోగలదు. అంతా సవ్యంగా కొనసాగుతుంది.... ఎంతవరకంటే పరివర్తనంచెందాలనే సంకల్పం పొడచూపనంతవరకు. కష్టాలు ఎదురయ్యేదెప్పుడంటే, పరివర్తన చెందాలనే సంకల్పానికి వ్యతిరేకత వ్యక్తమైనపప్పుడు.

అయితే ఎవరైనా "సరే మంచిదే. విషయాలెలా వున్నాయో అలాగే వుండనీ, ఫరవాలేదు. నేను చాలా సంతోషంగా వున్నాను. ఒక పరమానంద స్థితిలో నున్నాను" అని అనుకోగలిగితే శరీరం తృప్తిపడటం ప్రారంభిస్తుంది.

The Mother: Converstions with a disciple, July 15, 1961

సహనశక్తి ఆవశ్యకత

ఏదో పూర్తిగా కొత్తదైన విషయ మొకటి భౌతికంలోనికి ప్రవేశింపచేయడం, దానిని శరీరం అంగీకరించకపోవడం — అదీ అసలు సమస్య.

నేను 'మహాప్రకృతి' తో ముఖాముఖి సంభాషణ జరిపిన అనంతరం, సహకరిస్తానని ఆమె నాతో చెప్పినప్పుడు ఈ ప్రతిబంధకం పూర్తిగా అంతరించి పోతుందని అనుకున్నాను. ఎన్నో విషయాలు గణనీయంగా మెరుగు పడ్డాయి, ఈ సమస్య తప్ప (ప్రకృతి యొక్క ఒక భాగం సహకరిస్తున్నది కాని ఇది కాదు). అది అవచేతన నుండి, అచేతన నుండి బయల్వెడలటం నిరంతరం నిర్విరామంగా వృద్ధి చెందుతున్నది. (ఎక్కడైతే చైతన్యం విరాజిల్లుతున్నదో అక్కడ అంతా సవ్యంగా వుంటుంది) ఓహ్, ఎంతగా విసుగు పుట్టించే విషయం!... ఉదాహరణకు, నేను మొదట్లోనే చెప్పినట్లుగా ఒక జ్ఞానికిగాని లేక ఒక మతాచార్యుడికిగాని శరీర రూపధారణ కుండే ప్రాధాన్యత అత్యల్పం, అప్రధానం, కాని ఈ అతిమానస కార్యాచరణ విషయంలో ఆధ్యాత్మిక అంశాలకు, మానసిక అంశాలకు ఈయబడిన ప్రాధాన్యతతో పోలిస్తే శరీరనిర్మాణ పద్ధతి కీయబడిన ప్రాముఖ్యత అతి కీలకమైనది: వీటికి ఏ మాత్రం కూడా ప్రాధాన్యత ఈయబడలేదు. ఓర్పుతో ఉనికిని చివరిదాకా నిలుపుకోగలగటమే అత్యంత కీలకమైన విషయం.

సరే, ఈ విషయంలో నా శరీరానికున్న శక్తి శ్రీఅరవిందులకున్న శక్తికన్నా అధికమైనదనుట బేషరతుగా ఒప్పుకోవాలి.

ఈ వాస్తవికతే పరిష్కారానికి ప్రధానమయింది — కారణం, మా ఇద్దరి (శ్రీఅరవిందులు, శ్రీమాత) తాదాత్మ్యత అతి సులువుగ సమకూరుతుంది: నాకు వారిలో లీనమైపోవడంగాని, లేక వారు నాలో లీనమవటంగాని అసలు సమస్యే కాదు, కష్టం కాదు. ప్రత్యేకంగా ఈ విషయాన్నే కొన్నిసార్లు చర్చించాము. నేను వారితో అన్నాను: ప్రస్తుతమున్న పరిస్థితులలో నేను ఈ శరీరాన్ని

త్యజించి వారిలో లీనమైపోవటం విచారించతగ్గది, కష్టమైనది కాదని; ఈ విషయం వారికి ఆలోచనా రూపంలో కాదు, మాటల ద్వారానే తెలియచేసాను. వారు కూడా నాకు మాటల ద్వారానే సమాధాన మిచ్చారు: "ఈ పని కోసం నీ శరీరం పరిత్యజించ వీలుపడదు, నీ శరీరం లేకుండా ఈ కార్యం నెరవేరదు". అటు పిమ్మట ఇక నేనేమీ అనలేదు, ఇక నాకు దానిని గురించిన చింత అవసరమనిపించ లేదు. అంతటితో ఆ ప్రసక్తి ముగిసింది.

ఇది 1949 లో చెప్పబడింది — వారు దేహపరిత్యాగం చేయటానికి ఓ సంవత్సరానికి కొంత ముందుగా.

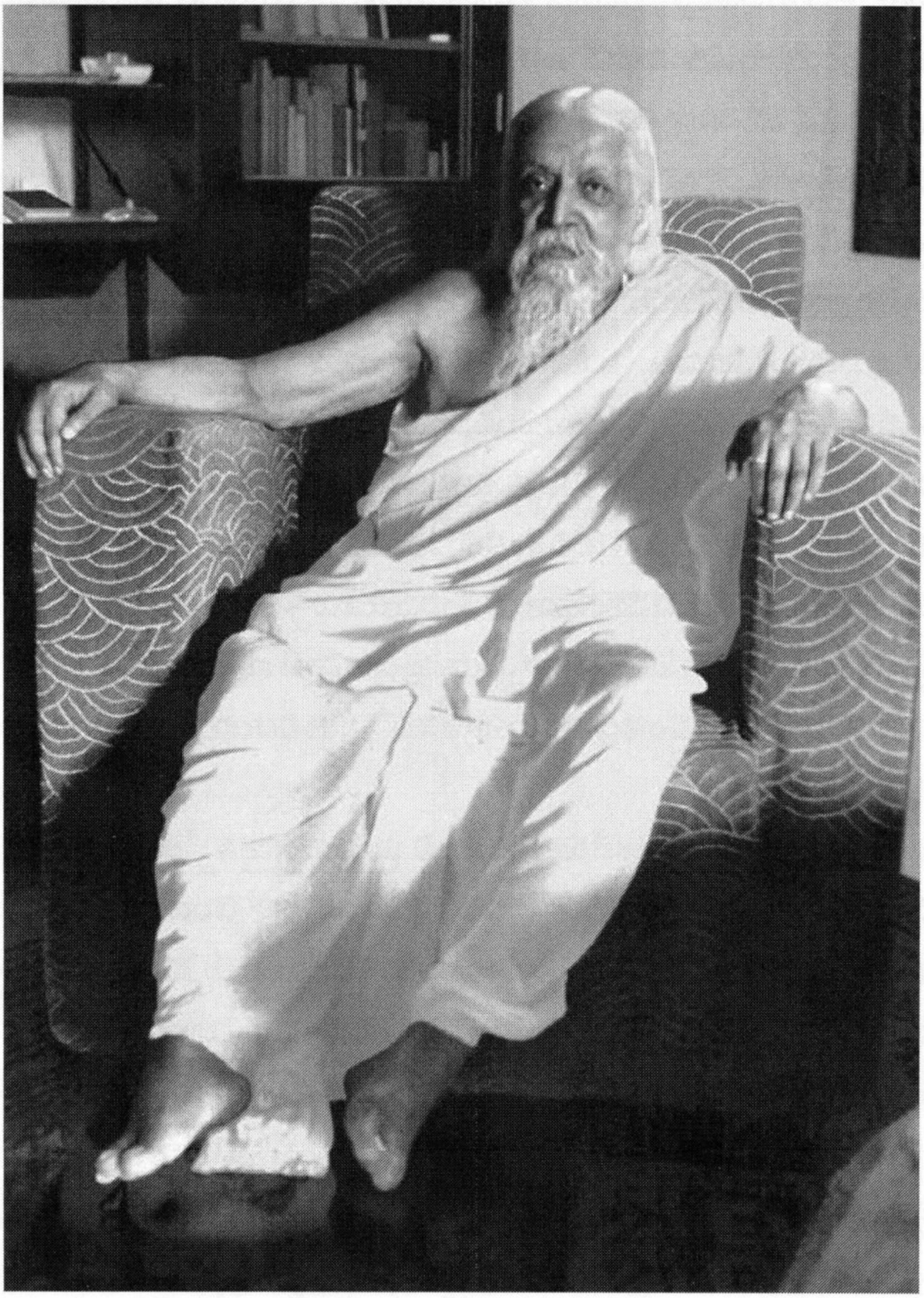
నిజంగా ఆ మాదిరిగానే జరిగింది.

The Mother: Converstions with a disciple, July 7, 1961

ఈ దేహము — ఒక రణరంగము

విశ్లేషించి చూస్తే చివరికి తేలేదేమిటంటే ప్రతి విషయము తప్పక దైవేచ్ఛపైనే ఆధారపడి వుంటుందని, ఎందుకనగా మరింత లోతుగా పరిశీలించినట్లయితే, భౌతిక ధర్మాలు, నిరోధక శక్తులు దైవానికి లెక్కించతగ్గవి కావు అని తెలుస్తుంది. కాని దైవం ప్రత్యక్షంగా జోక్యం చేసుకోవటమనేది పరిస్థితులు హద్దు మీరి చేజారిపోయే సమయంలో మాత్రమే. ఆతని మహాసంకల్పానికి ప్రతికూలత వ్యక్తమైనప్పుడు, దైవసాక్షాత్కార నియమాలకు వ్యతిరేకత ఎదురైనప్పుడు. అయితే ఆ సంభావ్యత చిట్టచివరి క్షణంలోనే కలుగుతుంది. శ్రీఅరవిందులు ఈ ఘటనను 'సావిత్రి' లో ఎంతో చక్కగా వ్యక్తపరచారు. ఈ గ్రంథంలో, కనీసం మూడుసార్లు ఈ సమాజంచే గుర్తింపు పొందబడిన నియమాలను, వాటి పర్యవసానాలను, దైవసాక్షాత్కారానికి దారితీసిన దారుణ పరిస్థితులను రద్దుపరచగలిగిన దైవసంకల్ప బలమేదైతే తనకు తానుగా అభివ్యక్తమవగలదో, దానిని ఎంతో చక్కగా ఉటంకించారు — ఇది చోటు చేసుకొనేది చిట్టచివరి క్షణంలో, అనగా, హద్దు మీరబోయే సంభావ్యత ఏర్పడినప్పుడు.

కొన్ని మాసాల క్రితం ఈ శరీరం మరొకమారు ఒక రణరంగంగా మారి ఎన్నో ఆటంకాలను ఎదుర్కొంటున్నప్పుడు, తాత్కాలికంగా నిశ్చేష్ట స్థితిలోకి జారిపోయినప్పుడు, తనను తాను ఇలా ప్రశ్నించుకున్నప్పుడు... అది మేధా

రూపాంతర పరిణామం చెందిన మృత్యువు, దివ్యజీవన మవుతుంది; అదే అమరత్వం. పరివర్తన చెందిన క్రూరత్వము అపారమైన దివ్యప్రేమ అవుతుంది; అదే అప్రమేయమైన పారవశ్యకత. రూపాంతర పరివర్తన చెందిన అజ్ఞానం, వివేక విషయ పరిజ్ఞానాన్ని మించిన దివ్యజ్ఞాన కాంతి అవుతుంది.

Sri Aurobindo, Thoughts & Aphorisms; CWM 10:164-65 శ్రీమాత

అనువాదం; అందుగులపాటి కైలాసపతి

పరంగా ఆలోచించటం కాదు కాని ఒక విధమైన స్ఫూర్తిని పొందాలని ఏదో స్పర్శానుభూతిని పొందాలనే ఆరాటం... తాను ఏ దిశను అనుసరిస్తున్నానో, విషయాలు ఏ మాదిరిగా మార్పు చెందుతాయో అని ఆశ్చర్యపడటం. హఠాత్తుగా జీవకణా లన్నింటిలో ఈ భావన ఏర్పడింది. (అది ఎక్కడి నుండి వచ్చిందో నాకు తెలుసు) " మనము ఈ భావజాల మిశ్రమం నుండి వేరు చేయబడితే ఈ భావసముదాయం చెదరగొట్టబడి అటుపై కొనసాగకపోయినట్లైతే, మనం తప్పక నేరుగా పోగలుగుతాము, సూటిగా ఒక బాణంలా" — అది ఒక మహాద్భుత కాంతికిరణం — ''తిన్నగా శ్రీఅరవిందులను, మన తలవాకిట ప్రత్యక్షంగానున్న వారి అతిమానస ప్రపంచంలో, తిరిగి కలవటానికి." ఆ భావనలో ఎంత ఆనందం, ఎంత ఉత్సాహం! జీవకణా లన్నింటిలో ఎంతో ఉత్సాహం ఉరకలెత్తింది! అవి తాము వేరుచేయబడతామా లేదా అనే విషయాన్ని ఏమాత్రం ఖాతరు చేయ లేదు. "ఓహ్, అయితే ఏం!" అన్నట్టుగా వుంది వాటి వాలకం.

శరీరాన్ని ప్రకాశవంతం గావించే పనిలో ఇది నిజంగా ఒక నిశ్చయాత్మక దశ.

జీవకణాలన్నీ తమను వేరు చేయాలని ప్రయత్నిస్తున్న ఆ మూఢశక్తి కన్నా తాము ఎన్నో రెట్లు అధిక శక్తివంతమైనవనే అనుభూతి చెందాయి. మృత్యువు అనబడే పదంపై వాటికి ప్రాశస్త్యం పోయింది. "మాకు లెక్కేమిటి? మేమక్కడికి వెళ్ళి, ప్రపంచ రూపాంతరీకరణ అనే శ్రీఅరవిందుల కార్యంలో, ఏదో ఒక విధంగా — ఇక్కడో, అక్కడో, ఈ విధంగానో, ఆ విధంగానో — పాల్గొంటాము — ఏదైతే ఏమి!"

The Mother: Converstions with a disciple, July 15, 1961

మరణానంతర మార్గాన్ని నిరాటంకం చేయుట

థియోనును కలవడానికి పూర్వమే, ఏదైనా తెలుసుకొనుటకు ముందుగానే, నాకు రాత్రి వేళల్లో అనుభవాలు కలిగాయి. అవి అప్పుడే శరీరత్యాగం గావించిన మనుషుల బాగోగుల బాధ్యత వహించి రాత్రివేళల్లో చేపట్టే చర్యలు — ఎరుకతో చేసేవి — అయితే చేయాల్సినదేమిటే నాకు తెలుసు, అవి చేసాను. అప్పుడు నా వయసు దాదాపు 20 సంవత్సరాలుండవచ్చు.

థియోను బోధించేదేమిటో తెలుసుకున్న వెంటనే — వ్యక్తిగతంగా అతనిని కలవక పూర్వమే — నాకు అంతకు పూర్వము తెలియని విషయాలను అధ్యయనం చేసి అర్థం చేసుకొన్నప్పుడు, నేను ఒక పద్ధతి ప్రకారం పని చేయటం ప్రారంభించాను. ప్రతి రాత్రి, ఒకే సమయంలో, నేను చేయవలసిన పని ఏమిటనగా సంపూర్ణ భౌతిక పరిస్థితికి మానసిక పరిస్థితికి మధ్య రక్షణను గల్పిస్తూ ప్రాణికానికి అడ్డంగా సాగే బాటయొక్క నిర్మాణానికి సంబంధించినది. దాని కారణంగా వ్యక్తులు ఆ బాటలో పయనించ నక్కర లేదు. ఎందుకనగా వారిలో చైతన్యం వున్నప్పటికీ జ్ఞానం లేనందువలన అది అతి కఠినమైన మార్గమవుతుంది, దారుణమైన నరకాన్ని స్ఫురింప చేసేదవుతుంది; నరకయాతనను కలిగిస్తుంది. నేను ఆ బాటను ఏర్పరుస్తుండేదానిని — అది 1903 లేక 1904 దరిదాపు కాలం, సరిగా గుర్తు లేదు — నెలల తరబడి ఆ పనిలో నిమగ్న మై వుండేదాన్ని. ఆ సమయంలో ఎన్నో రకాల సంఘటనలు చోటు చేసుకున్నాయి, అన్ని రకాలైన, అత్యద్భుతమైన సంఘటనలు — అత్యంత అసాధరణమైనవి, వాటిని గురించి సుదీర్ఘ మైన కథలు చెప్పగలను....

నేను టెరెస్సన్ వెళ్ళినపుడు, మేడమ్ థియోనుకు ఆ విషయం గురించి చెప్పాను. ఆమె అన్నారు, "అవును, నీవు భువి పైన నిర్వర్తించడానికి వచ్చిన కార్యంలో అది ఒక భాగం. కొద్ది మాత్రం జాగృతి చెందిన మానసిక చైతన్యం గలిగి నీ దివ్యతేజాన్ని చూడగలిగినవారు కూడా వారు మరణించే క్షణాన, వారెక్కడ మరణించినా, నీ వెలుగు వైపు పయనిస్తారు, నీవు వారు అలా సాగి పోవటానికి ఉపకరిస్తావు". ఇది నిరంతరంగా కొనసాగే పని, ఎడతెగకుండా కొనసాగేది. మనుషులు వారి శరీరాలను వదిలినప్పుడు వారికి కలిగే అనేకమైన సంఘటనల గురించి ఎన్నో గణనీయమైన అనుభవాలను నాకు కలుగజేసింది. నా కెన్నో విధమైన అనుభవాలు కలిగించింది, ఎన్నో రకాల దృష్టాంతాలు కనిపించాయి. అదంతా చాలా ఆసక్తికరంగా నుండింది.

Sujata Nahar: Mother's Chronicle: Chapter 12 Mirra the Occultist

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

నేల తల్లికి నవజీవన ప్రారంభాలు

నాకు ఆసక్తిని కలిగించే విషయమేమిటంటే నాపై నేను జరుపుతున్న ప్రయోగం. ఆ ప్రయత్నం ఒక ప్రత్యేకమైన ఫలితం కలగాలని కాదు, యావత్ ప్రపంచానికి కలుగబోతున్న ఒక సంభావ్యత గురించి. ఎందు కనగా, అది నేను మూలాధారంగా, నా శరీరం నుండి, ఎక్కడైతే నేను దైహిక పదార్థాన్ని అతిమానస మూలపదార్థంతో ప్రభావితం చేయ గలిగానో అక్కడి నుండి, ఎవరైతే దివ్యమైన నవ చైతన్యానికి తెరుచు కోగలిగారో, ఎవరైతే శరీర రూపాంతరీకరణను గాఢంగా వాంఛిస్తు న్నారో, వారికి ఒక సంభావ్యత సమకూరాలని. అలాంటి వారికి శ్రమ చాలావరకు తగ్గుతుంది, నాపై నేను జరిపిన ప్రయోగాల వలన ఎన్నో కష్టాలు తొలగించబడతాయి. నీపై నేను జరుపుతున్న ప్రయోగ మందు, నేను అనుసరిస్తున్న మార్గమందు నాకు ఒక అర్థవంతమైన అసాధరణ ప్రయోజనం కనబడుతున్నది. అది ఒక కొత్త అనుభవం, ఒక నవజీవన ప్రారంభం. దానికి అస్తిత్వం యొక్క వాస్తవికతలోని పర మార్థం వైపు కొనిపోగల సంభావ్యతలున్నాయి.

The Supreme, p. 30

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

శ్రీఅరవిందులు మరణించారని చెప్పడం అజ్ఞానం

శ్రీఅరవిందుల విషయంలో "వారు మరణించారు" అని వైద్యులు నిర్ణయించారు — వారు సంపూర్ణంగా సజీవులు, సమగ్రంగా జీవిస్తున్నారు. అయిదు రోజులైన తర్వాత గూడా వారిని అందులో... పెట్టడం యెందుకనంటే (యెలా చెప్పను?) అది బాహ్యప్రపంచ వత్తిడి వల్ల జరిగింది, పైగా వారిని సంరక్షించడం అసాధ్యం. మేం అంగీకరించవలసి వచ్చింది, కాని వారు చనిపోయారని నేను అనలేను! వారే మాత్రం మరణించలేదు అనేది చాలా స్పష్టం. దేహం అప్పటికే... మొదలవుతోంది (చాలా స్వల్పంగా, కాని అయిదో రోజు చివరి కొచ్చేసరికి) అంటే వారి శరీర వర్ణం క్షీణిస్తోంది. కాని... (అమ్మ ఒక అద్భుతమైన సంజ్ఞ చేసారు).

మొదటి మూడు రోజులు నేను అక్కడ, వారి పడక ప్రక్కన నిలబడి వున్నాను.... ఒక సంపూర్ణమైన... చాలా స్పష్టంగా చూడగలిగే విధంగా — వారి దేహంలో వ్యవస్థితమైన చేతన అంతా, కావాలనే దాని నుండి వెలువరించి నా దేహంలోనికి ప్రవహింపజేసారు. దాన్ని చూడడమే గాదు, అది ప్రవేశించేటప్పుడు కలిగిన ఒరిపిడిని గూడా సంవేదించాను.

అయినా జనం "వారు మరణించారు" అంటారు — అదే అజ్ఞానం.

అమ్మ: ఒక శిష్యునితో సంభాషణ, జూన్ 14, 1967

*

శ్రీఅరవిందులు అదివరకున్నట్లుగానే వున్నారు

స్వయంగా శ్రీఅరవిందులే, అదివరకున్నట్లుగానే వున్నారు, కాని యింకా అధికంగా.... ఒక సామరస్యత నిండిన రూపంతో (యెడద దగ్గర) బాగా విశాలంగా, విశాలంగా, దృఢంగా వున్న రూపం. పైగా చాలా హుషారుగా వున్నారు, రాచఠీవితో రాకపోకలు సాగిస్తున్నారు, కూర్చుంటారు, లేస్తారు. వారి దేహ వర్ణం బంగారు కంచు రంగు, వారి అతిమానస బంగారు వర్ణాన్ని పోతపోయిగా ఘనీభవించినట్లున్న రంగు. వారి బంగారు వర్ణం అతిమానస అస్తిత్వం ఘనీభవిం

చినట్లున్నది. వారికి ఆకారాన్ని తీర్చిదిద్దటానికి అది చాలా చిక్కబడినట్లు, గడ్డ కట్టినట్లున్నది. అది కాంతిని పరావర్తనం చేయడం లేదు, లోనుండే వెలుగుతున్న ట్లున్నది. (కాని అది ప్రసరించడం లేదు). పైగా ఆ కాంతివల్ల నీడలు పడడం లేదు, కాని పరిపూర్ణంగా సహజమైనదిగా వుంది, ఆశ్చర్యం కలిగించడం లేదు, ప్రపంచంలో అత్యంత సహజమైనదిగా వుంది, అలా వున్నారు వారు. వయస్సు న్నట్లు లేదు, వారి జుత్తు కూడా వారి దేహం రంగులోనే వుంది. వారికి జుత్తుంది, కాని దాన్ని జుత్తు అనలేం, అదే రంగు కనులు గూడా: ఒక బంగారు చూపు, అయినా అత్యంత సహజమైనదిగా వుంది, యేమాత్రం ఆశ్చర్యం కలిగించడం లేదు. వారు మామూలుగా కూర్చొనేటట్లే మామూలుగా (కుడి కాలు ముందుకు సాచి కూచుంటారు) మామూలుగా పెట్టినట్లే కాలు పెట్టి కూర్చుంటారు. లేచే సమయంలో హుషారుగా లేస్తారు, వారు వస్తున్నారు, వెళ్తున్నారు.

అమ్మ: ఒక శిష్యునితో సంభాషణ జూన్ 29, 1969

*

శ్రీఅరవిందులిప్పుడు యెంతో శక్తివంతంగా పనిచేస్తున్నారు

ప్రశ్న: శ్రీఅరవిందులను గురించి నన్ను నేనే ఈ విధంగా ప్రశ్నించుకొం టున్నాను. వారు యెంతవరకు చేరుకొన్నాక వెళ్ళిపోయారు — రూపాంత రీకరణ యే స్థాయిలో? ఉదాహరణకి, మీరిప్పుడు చేస్తున్న పనికి, అప్పుడు చేస్తూ వుండిన పనికి మధ్య యెటువంటి భేదం వుంది?

సమా: వారు తమ దేహంలో చాలా గొప్ప మొత్తంలో అతిమానస క్రియాశక్తిని ప్రోదిచేసారు. వారు నిష్క్రమించిన వెంటనే, ...చూడు, వారు తమ పడక మీద పడుకొని వున్నారు, నేను వారి ప్రక్కనే నిలబడి వున్నాను. పూర్తిగా ఘనిష్టమైన రీతిలో — దానిని చూడగలమన్నంత బలమైన అనుభూతి కలిగించేంతగా ఘనిష్టంగా — వారిలో వున్న ఈ అతిమానసిక క్రియాశక్తి అంతా, వారి దేహం నుండి నా దేహం లోనికి చేరింది. అలా చేరేటప్పుడు కలిగిన రాపిడిని కూడా అనుభూతి చెందాను. అది అసాధారణంగా జరిగింది, అసాధరణం. అదొక అసాధా రణ అనుభవం. చాలా సమయం, అలా చాలా సమయం ఆ విధంగా (అమ్మ, ఆ దివ్యక్రియాశక్తి తమ దేహంలోనికి వస్తున్నట్లు సంజ్ఞ చేసారు). నేను వారి

పడక ప్రక్కనే నిలబడి వున్నాను. అదలా కొనసాగింది. దాదాపు అదొక యింద్రియ సంవేదన, పదార్థ రూప సంస్పర్శ. అలా చాలా సేపు జరిగింది.

ప్రశ్న: కాని ఆంతరికంలో జరిగే కార్యం యే స్థాయిలో ఉదా: అధోచేతన ప్రక్షాళన, తదితరమంతా యే స్థాయిలో వుందనేది తెలుసుకోవాలనుకొంటు న్నాను? ఆ కాలంలో వారు చేసిన పనికి, ఇప్పుడు యే కార్యం చేయడానికి మీరొచ్చారో దానికీ మధ్య యెటువంటి భేదముంది? అంటే నా ఉద్దేశ్యం, అధోచేతన తక్కువగా అధోచేతనమైందా లేక...

సమా: ఓహ్! అదా, అవును, తప్పకుండా, తప్పకుండా...

...కర్మ చేయడానికి కున్న శక్తిలో భేదం వుంది. వారు దేహంలో వున్నప్పటి కంటె స్వయంగా వారు మరింత కర్మను, మరింత శక్తివంతంగా చేయగల స్థితిలో వున్నారు. పైగా, అందుకోసమే, వారు దేహాన్ని వదలి వెళ్ళారు. ఎందుక నంటే ఆ విధంగా చేయడం అవసరమైంది.

అది చాలా ఘనిష్టం, వారి పని చాలా ఘనిష్టంగా తయారైంది. అది మానసిక సంబంధమైనది కాదనేది స్పష్టమే. అది మరో సీమ నుండి. అది ఆకాశ సదృశం కూడా కాదు... అది ఘనిష్టమైనది. దాదాపు పదార్థరూపంగా వున్నదది అని చెప్ప వచ్చు.

CWM 11:328-29 శ్రీమాత

శ్రీఅరవిందుల శక్తివంతమైన సన్నిధిని వారి గదిలో సంవేదించవచ్చు

అచట — అచట పరమ సత్య అభివ్యక్తి వున్నది. వారి గది ముందుండడ మంటే వారి నిరపేక్ష దివ్యచేతనను గ్రహిస్తుండడమే. తనను తాను తెరుచుకో వడం తెలిసినవాడు యథార్థంగా తనను విశాలంగా, అన్యప్రేరణ లేకుండా తెర చుకొని ప్రతి విషయంలోనూ నిలకడగా అందుతున్న శ్రీవారి సహాయాన్ని తెలు సుకొంటాడు. అది నమ్మశక్యంగాని విషయం. అది మహాశ్చర్యకరమైన విషయం! పైగా అది సర్వశక్తివంతమైనది. నటించకు. వారి ముందు ముక్కు సూటిగా వ్యవహరించాలి, ప్రతి చిన్న విషయంలోనూ నిష్కపటంగా వుండాలి, నిజాయి తీగా వుండాలి. వారి మహదానందస్థితిని సంవేదించగల విధంగా అతి సరళంగా తనను తెరచుకొని వుండాలి.

వారి పరమ సత్యతాశక్తి అసాధరణం. తమను తాము వారు మొత్తంగా బహిర్గతం చేసుకొన్నట్లైతే యెవరూ వారి ముందు నిలువలేరు, యెవరూ దాన్ని భరించలేరు. అందుచేత నేను నిన్ను ముందుగా హెచ్చరిస్తున్నాను. వారి గది ముందు నిలబడేందుకు అనుమతిగలవారిలో నీవొకడివని (యితరులకు తెలిసేటట్లు — అను) నటించకు లేక అలా కన్పించకు. అది వారి దివ్యసన్నిధితో కంపిస్తూంటుంది... సంతోషంగా వుండు, యిక్కడ క్రింది స్థాయిలో వారి కార్యాన్ని సాధించడానికి నీ జీవితాన్నర్పించు. అదొక అరుదైన అవకాశం. దానికి తగిన వాడిగా వుండు, కాలాన్ని వృధా చేయకు.

(మౌనం)

ఎంత అద్భుతం! ఎటువంటి మహాశక్తి! ఎంత మహోన్నత ప్రాభవం! మనతో వున్న ఆ ఒక్కరు, వారి మహాశక్తి, వారి మహాక్రియాశక్తి యింకా ఆ గదిలో కంపిస్తూనే వుంది. అది ధ్యానించదగిన స్థలం, అది వెలువరించే పరమ సత్యకంపనాన్ని స్వీకరించడానికి తగిన స్థలం. అది ఉత్తేజితమై వుంది. నిజాయితీగల వ్యక్తి శ్రీఅరవిందుల సన్నిధిని స్పర్శనీయంగా సంవేదించగలడు. వోయిలా![1]

Blessings of the Grace, pp. 109-10

*

సమాధి వద్ద శ్రీఅరవిందుల శాశ్వత దివ్యసన్నిధి

నీవు సంకటంలో పడినపుడు, నీకు సమాధానం కావాలనుకొంటే, అదేదైనా కానివ్వు, లేక నీకు అంతగా బాగా లేకపోతే లేదా యేదో నిన్ను బాధిస్తుంటే, లేక నీవు చేసిన యేదైనా పొరపాటు వల్ల నీకు అసౌఖ్యం కలుగుతుంటే — నీకు కోపం వచ్చిందనుకో, తనివితీర లేదనుకో, అంతగా ప్రాముఖ్యం లేనిది, చాలా సాధారణమైనది, విలువలేనిదైనా, కారణం నీకు తెలియని విషయాలలో సైతం, ఏదైనా వుండవలసిన విధంగా సక్రమంగా లేనట్లైతే — అప్పుడు అటువంటి అసౌకర్య స్థితి నుండి నీవు బయటపడాలనుకొంటే సరాసరి సమాధి దగ్గరకు చేరుకో, అచట నీ శిరసు వంచి, నీవు చెప్పదలచుకొన్నదాన్నంతా విన్నవించుకో. మోమో

[1] మనలను ఆకట్టుకొనేందుకు లేదా తమ సంతృప్తిని లేక సమ్మతిని తెలిపేందుకు ప్రయోగించే ఫ్రెంచి పదం.

టం లేకుండా, సంశయించకుండా నా దగ్గర చెప్పడానికొచ్చి చెప్పినట్లు శ్రీఅర విందులకు విన్నవించు — అలా చేసినపుడు నీ కష్టాలు వెంటనే తీరిపోవడం, మాట్లాడిన క్షణంలోనే పూర్తిగా మటుమాయం గావడం నీవనేక సార్లు చూసావు....

అదే విధంగా నీవు వారికి (శ్రీఅరవిందులకు) విన్నవించుకో. ఈ విధంగా శిరసును సమాధిపై వుంచు, (అమ్మ తమ శిరసును వంచి చూపుతారు) నీ కష్టా లు తీరాలని వారిని అర్థించు. లేకపోతే (హృదయ ప్రాంతం నుండి పైకి లేస్తున్న ట్లుగా ఒక చేయి అమ్మ కదిలిస్తారు) ఒక ప్రార్థనను వారి వైపు పంపించు. కాని చాలా నిజాయితీగా వుండాలి సుమా! అదీ గాక నీ అస్తిత్వపు లోలోతున నీవు యేకాగ్రత సాధించి ప్రార్థించాలి. వారు నిన్నాలకిస్తారని, నీకు నీ సమాధానాన్ని స్తారని నాకు దృఢంగా తెలుసు. ఏ సంశయం లేకుండా, అప్పుడు వారితో నీవు తేలికగా భాషించవచ్చు. వారితో సంబంధం పెట్టుకొని తమ సమాధానాలను పొందినవారు చాలా మంది వున్నారు. వారు మన కిప్పుడు చాలా అందుబా టులో వున్నారు, అంతే కాదు చాలా చాలా చురుకుగా వున్నారు. అయిన ప్పుడు, చూడు, ఇలా అయితే నీవు వేచి వుండవలసిన అవసరం కలుగదు....

చాలా సానుకూలమైన, సరాసరి పనిచేసే, చాలా అందుబాటులో వుండే పద్ధతి యిది. ఎప్పుడైనా నీ వడుగవచ్చు. నీవు కేవలం సమాధి దగ్గరకు రా, నీ కక్కడ సమాధానం లభిస్తుంది.

ఇప్పుడు ప్రతిదానికీ వారి దగ్గరకు వెళ్ళగల అవకాశ ముంది

ఏదైనా బాగా లేకపోతే, కారణం తెలుసుకోవాలనుకొంటే లేదా ఒక బలహీ నతను నీవు వదలించు కోవాలనుకుంటే, లేదా (రుగ్మత) నయం కావాలనుకొంటే, లేతా ప్రక్షాళితుడవు గావాలనుకొంటే, పరిశుద్ధుడ వయ్యేందుకు, ఒక కష్టం తొల గించబడేందుకు, యే సమాధానం కోసమైనా సరే సమాధి దగ్గర కొచ్చి శ్రీఅరవిం దులను అర్థించు, నీకు సమాధానం దొరుకుతుంది. వారి సమాధానమే గాదు, వారి ఆశీస్సులు, వారి కరుణ, వారి శాంతి, వారి ప్రకాశం కూడా లభిస్తాయి. సర్వశక్తివంతమైనవారి ప్రేమ నిన్ను ముంచెత్తి నిన్ను బంధించి వేస్తుంది. నిన్ను నీవు వారి కర్పణ గావించుకొంటే సమస్త విపత్తుల నుండి రక్షించబడ్తావు. వారి ప్రభావం అలాంటిది. ఎవరైతే నిరాడంబరంగా, నిజాయితీగా, వినయంగా

వుంటారో, అతనికి వారు తమను తాము తెలుపుకొంటారు. పరిపూర్ణ చేతస్కులై వారక్కడున్నారు, ప్రపంచపు కార్యకలాపాలన్నింటికీ దిశానిర్దేశం చేస్తున్నారు....

...పూర్వం వారు తమ దేహంలో వున్నపుడు, వారు చాలా దూరంగా వున్నట్లుంటారు, యెక్కడో మనుషులకు అందనంత దూరంగా వున్నట్లుంటారు, యిక్కడి సాధకుల వ్యవహారాలు వారికేం పట్టవు అని చెప్పేవారనేది నీకూ తెలుసు గదా.... అదెంత మాత్రం సరైన మాట కాదు. ఎందుకనంటే నిజానికి, ప్రపంచాన్నుద్ధరించడం, అతిమానస ప్రపంచ ఆగమనానికి ఈ ప్రపంచాన్ని సన్నద్ధం చేయడం అనే తమ పనిని చేయడానికి బదులు, గుట్టలుగా పడివుండే లేఖలకు రాత్రంతా, ప్రతి రాత్రీ సమాధానాలు వ్రాస్తూ వుండేవారు. సాధకుల పురోగతిని గమనించడానికి శ్రమిస్తూండేవారు, సాధకులకు సంబంధించిన విషయాలతో తల మున్కలౌతుండేవారు. అయినప్పటికీ సాధకులు సరాసరి నాతో సమాచార సంబంధంలో వుండేటట్లు, భౌతిక భూమికపైన, అలాగే సాధన కోసం ఆంతరంగికంగా నా సహాయం పొందగలిగేటట్లు యేర్పాటు చేసారు. నా ద్వారా వాళ్ళు అతిమానసికం వైపుగల చేతనాశిఖరాల ఉపలబ్ధిని పొందగలిగేటట్లు లేదా యెటువంటి కష్టాన్నైనా అధిగమించ గలిగేటట్లు యేర్పాటు చేసారు. మా పనిని — అతిమానసికం వైపు అన్వేషణ — అనే మా పనిని వ్యతిరేకిస్తూ, అడ్డంకిగా తయారైన విభిన్న లోకాలు, రకరకాల శక్తులు, చేతనకు సంబంధించిన అసంఖ్యాక స్థితులపై నియంత్రణను సాధించడానికి, వాటిని జయించడానికి మాత్రమేగాక వాటిని తమ అధీనంలో వుంచుకొనడం అనే పనిలో నిమగ్నమై వున్నారా కాలంలో. లౌకిక వ్యవహారాలను చక్కదిద్దడాన్ని నా కొదిలేసారు. ఈ ఆశ్రమ నిర్వహణనంతా, అలాగే వ్యక్తుల పురోగతి, సాముదాయక యోగం వైపు జరిగే కృషిని నా కొదిలేసారు. అటువంటి కాలంలో జనంతో కలవడానికి లేదా వాళ్ళ అభియోగాలు వినడానికి వారికి యే మాత్రం సమయం వుండేది గాదు. కాని యిప్పుడు వారు తమను తాము విశ్వవ్యాపకం చేసుకొన్నారు, అత్యంత విశాలమయ్యారు. చాలా సన్నిహితంగా, చాలా దగ్గరగా వచ్చారు. సామీప్యత ద్వారా, ప్రత్యక్ష ప్రభావం ద్వారా వారి దగ్గరకు వెళ్ళగలిగేటట్లు ప్రతి వ్యక్తితోనూ సంబంధం పెట్టుకొన్నారు.

అదో దుర్ఘట కార్యం. వారి సన్నిధి, సమాధి చుట్టూ, అంతటా కంపిస్తోంది,

ఘనిష్టంగా వుంది. వారి ప్రభావం నీ లోనికి చొచ్చుకుపోయి కేంద్రీయ పురుషుని తట్టి చేతనను ఆధ్యాత్మిక జీవితానికై మేలుకొలుపుతుంది. అజ్ఞేయవాదులు, నాస్తికులు, సమాధిని చూచిపోదామనే ఉబలాటంతో వచ్చిన, చెడు సంకల్పం కలవాళ్ళు, సమూల మార్పును తెచ్చే మార్మికత వల్ల మహదాశ్చర్యానికి లోనై తిరిగి వెళ్తారు, ఆంతరిక శాంతిని పొందుతారు. ఎందుచేతనంటే అచట శ్రీఅర విందులు తమ శాంతిని, కరుణా కటాక్షాన్ని నిరంతరం వెదజల్లుతుంటారు. ఇదిగో ఇది వారి ముందు, దర్శనార్థం వచ్చినవాళ్ళు కదలిపోతుంటే, వారిని తడిపివేస్తుంది. అది వారి క్రియాశక్తి, వారి సాన్నిధ్యపు నమ్మశక్యంగాని కార్యశీలత.

*

సమాధి: ధ్యానించడాని కదొక పవిత్రమైన చోటు

నేను సమాధి వంక చూచి, అక్కడ జరుగుతున్నదాన్ని గమనించి, కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపే స్తంభాకృతిగల వెలుగు ఊర్జంతో, రూపాంతరీకరించు శక్తితో కంపిస్తుండడాన్ని చూసి ఆశ్చర్యచకిత నయ్యాను. సమాధి అంతటి నుండీ వైభవంతో, అధిక ప్రకాశంతో, ఒక వెలుగు స్తంభాకృతిలో ప్రవహిస్తున్నట్లు పైకి యిలా లేస్తోంది — శ్రీమాత తమ చేతులతో పై వైపుకేదో పోతున్నట్లు సంజ్ఞ చేస్తారు.) అది పదార్థ రూపం ధరిస్తున్న నూతన దివ్యకాంతి....

రాత్రివేళ అంతా ప్రశాంతంగా వున్నపుడు జనమంతా ఈ స్థలంలో విడిచి పోయినదాన్నంతా — అనృతం, కోరికలు, అసహనం నిండిన అర్థింపులు, సర్వవిధ అభియోగాలు, దుస్సంకల్పాలు, రుగ్మతలు, హాని కలిగించే శక్తులు — అన్నింటినీ తొలగించి, పరిశుభ్రం చేసే, ఈ స్థలాన్ని శాంతిమయంగా, సుఖప్రదంగా ఉండేటట్లు చేసే కొన్ని అదృశ్యజీవు లున్నాయి. శ్రీఅరవిందుల సాన్నిధ్యాన్ని సంవేదించడానికి వీలుగా యెంతో ప్రేమతో మొత్తం చుట్టుప్రక్కలంతా పరిశుద్ధం చేస్తాయి.

అది ధ్యానం చేయడానికి పవిత్రీకరించబడిన స్థలంగాని, ఉబుసుపోక కబుర్లు చెప్పుకొనే స్థలం కాదు. మాట్లాడుకోవడాని కసలే కాదు — అది వాతావరణాన్ని కలుషితం చేస్తుంది. సమస్త ప్రపంచాన్ని ఒక సూక్ష్మ మానసికప్రేరణతో నడుపుతూ దైవావతరణకై సాక్షికంగా తెర మరుగుచేసిన తమ చేతనను క్రమంగా

నెలకొల్పుతూ, వారక్కడ తమ మహిమోపేతమైన దేహంతో వున్నారు.

మనం దివ్యం కాగలుగుతామనేదాని కదొక సజీవ ఆశ్వాసం

మన దివ్యసంభావ్యతకు వారు ఒక సజీవ ఆశ్వాసం, దివ్యకాంతిని, దివ్యశక్తిని ప్రసారం చేసే దివ్యత్వపు వాగ్దానం — దైవాభివ్యక్తివైపు పురోగమించే నడక. అందుచేత మొత్తం వాతావరణమంతా ఒక దివ్య, గంభీర పరమ శాంతితో దట్టించబడి వుంది, అర్థమైందా? అక్కడున్నది సాక్షాత్తూ వారే — దివ్యదేహంలో — వారే దివ్యీకరించబడిన, సమస్త మానవజాతి ప్రతినిధి. తమ దేహంలో వారు పొందిన సాక్షత్కారాలు, ఈ యౌగిక కృషి వల్ల తమ దేహంలో కూడబెట్టుకున్నదేది వున్నదో, అది వారి దేహాన్ని ఒక రూపాంతరీకరణ శక్తితో నింపివేసింది. అది దట్టించబడింది — పొంగిపొరలే ఒక క్రియాశక్తితో, ఒక వెలుగుతో క్రియాశీలంగా దట్టించబడింది, ఇదిగో ఇది వాతావరణమంతటినీ ఆవరించివేసింది. చుట్టుపక్క లంతా వారి సన్నిధియే. అది కలకాలం వుంటుంది. యెందుకనంటే అది అతి మానసిక క్రియాశక్తి, క్షీణించే చిహ్నాలు లేవు, అది క్షీణించలేదు.

సమాధి చుట్టూ చేరినపుడు జనం హరించుకొనేది యిదిగో దీన్నే. తమకు తెలియకుండానే వారి ప్రేమలో తానమాడతారు. సమాధి దగ్గర కొచ్చినప్పుడు వాళ్ళెందుకని తన్మయత్వానికి లోనవుతున్నారో కూడా వాళ్ళు గ్రహించ లేకపోతున్నారు. అది అత్యంతాశ్చర్యం కలిగించే విషయం! సమాధిని స్పర్శించ గానే వాళ్లు దిగ్భ్రాంతికి లోనవుతున్నారు, యెందుకనంటే చుట్టూ పనిచేస్తున్న క్రియాశక్తి వాళ్ళు చెప్పుకొనే మతపరమైన భావావేశాలను అన్నింటినీ నాశనం చేస్తుంది, స్వర్గం వైపు రెక్క లల్లాడిస్తూ యెగిరిపోయే భావావేశాలను చెల్లాచెదురు చేస్తుంది, వారి కర్థం కాని ఒక పరమ సత్యత ముందు వారిని నిలబెడ్తుంది. అచట నెలకొన్న పరమ సత్యపు అసాధారణ కార్యవిధానం వల్ల వారు మహదాశ్చ ర్యానికి లోనవుతారు. ఉన్ముఖమైవున్న వాళ్ళు దాని స్పర్శ పొందుతారు. అచటి వాతావరణంలో వున్న ఆ పరమశాంతితో తమను తాము నింపుకొనడానికి, దానిని తమ అస్తిత్వంలో జీర్ణింపచేసుకొనడానికి తిరిగి వస్తుంటారు. శ్రీఅరవిం దుల సన్నిధి యెంతో ఘనిష్టమైనది, యెంతో సజీవమైనది — ఈ వాతావరణాన్ని నింపివేసి, దానిని లోబరుచుకొన్న ఒక సజీవ అపరిమేయం లాంటిదది. కనుపించి

వెంటనే మాయమైపోయే వెలుగులు, వర్ణాలలో అది యెలా తేలిపోతోందో నేను చూడగలుగుతున్నాను. అంతుచిక్కని ఆనందం, సౌందర్యం, పరిశుద్ధత సారం, పదార్థం లేనిదైనప్పటికీ దాదాపు పదార్థం అని చెప్పదగ్గ (చేతికి చిక్కకుండా) తప్పించుకుపోయే ఒక సన్నిధి, ప్రపంచానికి తెలియని మాధుర్యం అందులో వుంది. దైవాన్ని ఆకాంక్షిస్తూ యేకాగ్రత వహించిన ఒక హృదయం సమాధి ముందు నిలబడితే, మరి దేన్నీ గాకుండా, వారి ఆనందస్థితినే కోరుకొంటే, సమస్త శక్తినీ కలిగిన స్వర్గాలలో అనుభవించినవదాని కంటె, లేక పృథ్వి యెన్నడైనా యెరిగిన దానంతటికన్న చాలా మంగళకరమైన, ఉన్నతమైన ఆనందసీమలోని కతను కొనిపోబడ్తాడు.

*

వారు కష్టాలను, అవరోధాలను నిరంతరం కూకటివ్రేళ్ళతో పెకలించి వేస్తుంటారు

వారి భక్తులు, ఆకాంక్షాపరులు — తమ బ్రహ్మాండమైన సాన్నిధ్యంతో ఈ ప్రదేశాన్నంరా తమ అధీనం చేసుకొన్న శ్రీఅరవిందుల చేతనతో యేకం చేయా లని యెవరైతే యదార్థంగా ఆకాంక్షిస్తున్నారో — రాచఠీవి గలవారి సాన్నిధ్య వైభవాన్ని, నన్నిపుడు నీవు చూస్తున్నట్లుగా ఘనిష్టంగా చూస్తారు. వారితో సంభా షించ గోరువారు, తొట్రుపాటు లేని వారి సమాధానాన్ని తెలుసుకొంటారు. సర్వశక్తిమంతులై తమ శక్తి అంతటితోనూ వారక్కడున్నారు. తెర వెనుక నుండి నిలకడగా వత్తిడి చేస్తూ, నమ్మశక్యం కానంతటి సహనంతో, దృఢచిత్తులై విజయా లను పరంపరగా సాధించడం వారి కార్యవిధానం గనుక, మొదట మానవజాతి చేతనను మార్చడానికి, దాని సమస్త పరిమాణాలలో దానిని రూపాంతరీకరించ డానికి, ఈ అవరోధాలు, ఈ క్షణిక పతనాలూ, దాని ముందున్న ఆటంకాల నధిగ మించేటట్లు మానవజాతిని సమాయత్తం చేస్తాయని బాగా యెరిగినవారై, అది పనిచేసే తీరుకు, దాని వైఖరికి, వారి వెలుగు గల శాంతిలో ఒక భౌగోళిక ఉద్య మం ద్వారా దారిచూపుతున్నారు. అన్నింటినీ మించి ఇది ఆధ్యాత్మికతను ఆధా రం చేసుకొన్నదే గాని, వేటి సారం మతమౌఢ్యం, యుద్ధం, తదితర అనవసర తగాదాల్లో ఆ మిథ్యా మతోద్యమాల మీదనో గాదు. ఫలితాలను చూడు... మను

షుల క్రౌర్యంతో ప్రపంచం అలసిపోయింది — రక్తం పారుతోంది, హింస పెత్తనం చేస్తోంది, అటువంటి భయంకర విధ్వంసాలను మన మెన్నడూ చూడలేదు. మనుషులు మృగాల్లా తయారయ్యారు, మృగాలకంటే నికృష్టులుగా తయారయ్యారు.

...మనిషి తన చేతనను పరివర్తన చేసుకోనంత కాలం... అదొక అధిగమించలేని దుర్గమస్థితి. అసాధరణ శక్తిసామర్థ్యాలుగల యే ఒక్కరో, మనుషులు, లేక వ్యక్తులు యేమీ చేయలేరు, లేక దైవానికి హానికరశక్తులకు మధ్యగల అంతరాన్ని తొలగించి దానిని పూడ్చలేరు. మనిషిని ఈ స్థితిలోనికి నెట్టింది అజ్ఞానం. కాని విచారించకు, ఈ పని అప్పగించబడిన యేకైకుడు, బాధ్యత వహించిన యేకైకుడు, ఒక నూతన ప్రపంచ పొలిమేరల వైపు మనిషిని తీసుకుపోవడానికి పని చేస్తున్నాడు. కష్టాలను, అవరోధాలను అతడు అవిరామంగా కూకటివ్రేళ్ళతో పెకలించి వేస్తుంటాడు. ఈ రుగ్మతను వారు మాత్రమే నయం చేస్తారు, యెందుకనంటే, అతడే మన అస్తిత్వ శాసకుడు. దృఢనమ్మకం కలిగి వుండు, అంతా మంచే జరుగుతుంది. పరిణామ సర్పిలాకారంలో అతని ఐహిక మనుగడకు సంబంధించిన పర్యాయక్రమంలో ఇది బహుశా మనిషి చేరుకొన్న అట్టడుగు స్థానం అయి వుంటుంది. కాని త్వరలో మనం వెలుగును చూస్తాం. గొప్ప మార్పు రాబోతున్నదనే భరోసా — దైవీరాజ్యాన్ని క్రిందికి తీసుకొచ్చి ఈ పుడమిపై ప్రతిష్ఠించగలిగిన ఒకే ఒక్కటైన వారి సన్నిధి నిశ్చితత్వాన్ని దర్శిస్తాం.

Blessings of the Grace, pp. 119-125

స్వేచ్ఛానువాదం: కె. వి. రావు

అమరత్వము — మృత్యురహిత స్థితి

అమరత్వానికి, మృత్యురహితస్థితికి మధ్య వ్యత్యాసముంది. శ్రీఅరవిందులు దీనిని 'సావిత్రి' లో బహు చక్కగా వివరించారు.

భవిష్యత్తులో మానవ స్థూలశరీరం ఏ విధంగా నుండబోతున్నదనే ఊహకు సమాధానమే మృత్యురహిత స్థితి. అది ఎడతెగని పునర్జన్మ. మరోమారు సర్వ సాధారణమైన సార్వత్రికంగా చోటు చేసుకొనే పరిణామ క్రమానికి అనుగుణంగా మలుచుకోగలిగే లక్షణం కొరవడిననందున అశక్తమై శరీరం భవిష్యోన్ముఖంగా వృద్ధిచెందే బదులు ప్రస్తుత స్థితిలోనే తటస్థంగా నిలిచిపోతుంది.

ఒక ప్రధానమైన అంశం మాత్రం స్థిరంగా వుంటుంది: ప్రతి ఒక్క అణువుకు దాని ఆంతరంగిక పరమాణువుల వ్యవస్థ వేర్వేరుగా నుంటుంది. వాటి మూలా ధార పదార్థంలో అసమానతను కలుగచేసేది అదే. బహుశా ఆ విధంగానే ప్రతి వ్యక్తికి తనలోని జీవకణాలను వ్యవస్థీకరించడానికి ఒక విభిన్న మైన ప్రత్యేక విధానం వుంటుంది. ఈ ప్రత్యేక విధానమే బాహ్యంలో చోటు చేసుకునే మార్పు లన్నింటి లోను కొనసాగుతుంది. మిగిలినదంతా రద్దు కాబడుతుంది లేదా పునర్వ్యవస్థీ కరించబడుతుంది కానీ రద్దు కాబడే కార్యక్రమం మాత్రం తిరోన్ముఖంగా పడి పోయి అంతరించే బదులు ఒక నూతన దిశగా పురోగమించడానికి బలంగా నెట్ట బడి, పరమ సత్య ప్రగతి పథాన్ని అనుసరించాలనే అభిలాషతో పునర్వ్యవస్థీకరించ బడుతుంది.

కాని అందుకోసం శరీరం — శరీర చైతన్యం — మొదలు తనను తాను విస్తృతపరచుకోవడం నేర్చుకోవాలి. అది అనివార్యం, ఎందుకనగా అలా జరగకపోతే, అతిమానస వెలుగు కలిగించే ఒత్తిడి వలన జీవకణాలన్నీ ఒక విధంగా సలసల మరిగే జావలా తయారవుతాయి.

సాధారణంగా జరిగేదేమిటంటే శరీరం ఎప్పుడైతే దాని ఆకాంక్షయొక్క తీవ్రస్థాయిని లేక దివ్యప్రేమ యొక్క పారవశ్య స్థితిని చేరుకుంటుందో, అప్పుడు ఆ పరాకాష్ఠ స్థాయి తీవ్రతను ఇముడ్చుకోలేక అది శక్తిహీనమై చేష్టలుడిగి వెనుక పడుతుంది. పరిస్థితులు స్థిరపడతాయి. ఒక నూతన స్పందనతో నీవు ఉత్తేజితుడ వుతాయి, ప్రతిదీ తన సహజ గమనాన్ని పునఃప్రారంభిస్తుంది. అందువలన అతి

మానస శక్తి యొక్క పరిణామాల తీవ్రతను జంకకుండా తట్టుకొని నిలుచుటకు, అన్ని వేళలా ముందుకు సాగడానికి, అన్ని వేళలా పరమ సత్యము యొక్క ఊర్ధ్వముఖ పురోగమనాన్ని అనుసరించుటకు, శారీరక దౌర్బల్యంతో ఈ లక్ష్య సాధనలో వెనుకంజ వేయకుండా నిలుచుటకు, నిన్ను నీవు తప్పక విస్తృత పరచు కోవాలి.

Conversations with a disciple, Nov 25, 1959

అనువాదం: అకుల కృష్ణ

"నే నిక్కడే ఉన్నాను, నే నిక్కడే ఉన్నాను"

(శ్రీఅరవిందుల మహాభినిష్క్రమణ తరువాత వారి సన్నిహితుడు, చాలా కాలంగా వారి శిష్యుడిగా కొనసాగిన శ్రీ నిరోద్ బరన్‌గారి వ్యాసం నుంచి సేకరించ బడినది.)

ఆ మహత్తర త్యాగం యొక్క అంతిమ క్షణాలు

ఇప్పుడు శ్రీఅరవిందులు తన పరిసరాల నించి తనను తాను నెమ్మదిగా ఉపసంహరించుకున్నట్టు కనిపిస్తోంది... ఈ శరీరం మీద పడ్డ బాధలను పట్టించు కోవడం కంటే వారి ఉద్దేశ్యంలో ఉన్న ప్రయోజనం కోసం చేసే ప్రయత్నంలో పూర్తిగా నిమగ్నమవటం ఎక్కువగా ఉపయుక్తమని వారు భావించినట్టు స్పష్ట మవుతున్నది. వారు తన శరీరాన్ని దాని కార్యకలాపాలకు పర్యవసానాలకు దానిని వదిలేసి, ప్రపంచ-ప్రయోజనం కోసం చేస్తున్న నిగూఢమైన కార్యంలో నిమగ్నమై నట్టు కన్పిస్తున్నారు. వారు పొందిన ఈ శరీరం వారికి సరైన సేవ చేసింది. శ్రీమాత చెప్పినట్లుగా, అది బాధలు భరించింది, సహించింది, పని చేసింది, మనందరి కోసం సర్వం సాధించింది. ఇంక ఇప్పుడు దైవికమైన కదలికలకు అది అవరోధమైనప్పుడు, వారు దాని నెందుకు మార్చకూడదు? వారు ఏనాడు తన శారీరక అసౌకర్యాలను తన కార్యసాధనకు అడ్డు రానీయక, నిరంతరం వారి కార్యదీక్షలో ఒకే విధమైన ఉత్సాహాన్ని, ఉద్రేకాన్ని నిలబెట్టుకున్నారు. అందుకని

తన కార్యం సాధించాక, తన అతీంద్రియ ఉన్నత ప్రయోజనాలను సాధించ డంలో, శరీర బాధలు తన మార్గానికి అడ్డుపడనీయ లేదు. ఇంత తీవ్రమైన అశక్త తను కూడా, అత్యంత ఆనుకూల్యం చేసుకున్నారు. వారి శరీరం ఎంతటి ప్రతికూ లమైన పరిస్థితులకైనా లొంగిపోయేది కాదు. ఒక వేళ వారు ఒక రంగంలో ఓడిపోయినా ఆ నష్టాన్ని మరో రంగంలో పూర్తిగా పూరించుకునేవారు. వారికి ఓటమి, అపజయం ఎదురౌతుందని ముందుగా తెలిసినా, చివరి వరకు వారి సాధనను, కృషిని, పోరాటాన్ని ఆపేవారు కాదు. "నేను తలపెట్టిన కార్యం విఫలమౌతుందని తెలిసినా, చివరి క్షణం వరకు నేను దాని కోసం పనిచేస్తాను" అన్నవి ఒక లేఖలోని వారి మాటలు. గీతలోని నిష్కామ కర్మ వారికి స్ఫూర్తి....

అది మరువలేని డిశంబరు 4 వ తేది, చిరకాలానికై సువర్ణాక్షరాలతో లిఖించ బడిన తేదీ. శ్రీఅరవిందులు తన గాఢ అంతర్ముఖత్వం లోనించి పూర్తిగా బాహ్యంలోకి వచ్చి, కూర్చోవాలన్న అభిలాషను వ్యక్తం చేశారు. మేము వారిం చినా, బలవంతం చేశారు. కొంతసేపు తరువాత వారిలో బాధించే అస్వస్థతా లక్షణాలన్నీ క్రమంగా అంతరించిపోవడం మేం చూశాం. వారు మళ్ళీ యథాప్ర కారం ఆరోగ్యంతో మామూలుగా ఉన్నారు. ఆ తరువాత వారు కుర్చీలో కూ ర్చున్నారు. ఈ హఠాత్ పరిణామాన్ని చూసి మేం విస్మయంచెంది, ఆనందంతో, ఆశ్చర్యంతో ఒకరి నొకరు చూసుకున్నాం "చివరకి మా ప్రార్థన వినబడింది!" భక్తితో నిశ్శబ్దంగా ఉన్న మా హృదయాల్లో ఈ భావం పొంగింది. అది నమ్మశక్యం కానిది! ఇప్పుడు మా ప్రశ్నను తిరిగి వారి ముందు పెట్టడానికి సాహసించాం.: "ఈ అస్వస్థతను తొలగించడానికి మీరు మీ శక్తిని ఉపయోగించడం లేదా?" "లేదు" అన్న సమాధానం మాకు దిగ్భ్రాంతిని కల్గిస్తూ వచ్చింది. మా చెవులను మేము నమ్మలేక కచ్చితంగా తెలుసుకోవటానికి మళ్ళీ అడిగాం. మా భ్రమకు ఇంక తావు లేదు. మేం విన్నది ఖడ్గపు అంచు అంత పదునైన సూటి సమాధానం. మేం ధైర్యంగా మరో ప్రశ్న వేశాం: "ఎందుకు ఉపయోగించకూడదు? మీరు మీ శక్తిని ఉపయోగించకపోతే మీ జబ్బు ఎలా తగ్గుతుంది?" దానికి వారు నిగూఢమైన సమాధానం ఇచ్చారు: "వివరించలేను, మీరు అర్థం చేసుకోలేరు".

ఎట్టకేలకు ఈ మర్మాన్ని తెల్సుకుందుకు ఓ సాధనం ఇక్కడ దొరికింది! అందుకే ఆ అనారోగ్యం క్రమేణా ఎక్కువైంది. వారి ఆరోగ్యాన్ని క్షీణింపచేస్తున్న

విధానంలో స్పష్టంగా మూడు దశలు గమనించవచ్చు: 'సావిత్రి" ని పూర్తిచేయడం, దర్శనం, మరియు పాఠశాల వార్షికోత్సవం. ప్రతి దశ, ఒకదాన్ని మించి ఒకటి మరింత గాఢంగా వారిని అంతర్ముఖుణ్ణి చేసింది. ఒక చివరి దశలో ప్రతి దశలో శ్రీమాత వ్యాఖ్యానించారు, "నేనక్కడున్నప్పుడల్లా, వారు ఆ అతిమానస ప్రకాశాన్ని క్రిందికి లాగుతుండడం చూశాను", వారి ఈ మాటలు శ్రీఅరవిందులు ఏ ప్రయత్నంలో మునిగి ఉన్నారో స్పష్టంగా తెలియపరుస్తాయి. వారి దృష్టిని, ఏకాగ్రతను మరోదాని వైపు మరల్చారు, అది వారి దృష్టిలో శారీరక బాధలను పట్టించుకోవడం కన్నా అత్యంత ముఖ్యమైనది. అయితే మాకు ఆ దృష్టి లేదు, అర్థం చేసుకోగల శక్తి లేదు. అందువలన ఆ ప్రకాశ అవరోహణ మా హృదయాల కోరికను ఫలింప చేస్తుందని భావించాం.

ఓ గంట తరువాత, వారు పక్క మీద తిరిగి పడుకున్నారు. దానితో బాటు అన్ని అస్వస్థతా లక్షణాలు మరింత ప్రతీకారంతో తిరగబడ్డాయి. ఆ చిన్న విశ్రాంతి... రాబోతున్న వారి కార్యాచరణ అసంపూర్ణంగా ఉండగానే తెర వేస్తున్న నీలినీడతో తలపడడానికి వారికి సమయ మిచ్చింది. ఆ దురదృష్టకర క్షణానికి అరగంట ముందుగా వారు కొంచెం మంచినీళ్ళు త్రాగారు, ఒక్కసారి మా సేవలను గుర్తించినట్టుగా చివరిసారిగా వాత్సల్యపూరితచూపులతో మమ్మెలను చూసి, చివరి ఘట్టంలో మునిగిపోయారు.

తెల్లవారగట్ల వార్త వ్యాపించింది. శిష్యుల ప్రతిస్పందన ఎలా ఉంటుందో వర్ణించడం కన్న ఊహించుకొనుట ఉత్తమం. ఆ నిశ్శబ్ద చీకట్లో ఒకరి తరువాత ఒకరు ఆ దివ్యలోకపు మెట్లెక్కి, ఇంతకు ముందు ఎవరు, ఎన్నడు చూడనిది, చూడలేనిది చూశారు. వారు చూసినది మృత్యువు కాదు, అది పునర్జీవనం కాదు, అది నిర్వాణస్థితి కూడా కాదు. కాని అది అసాధారణమైన అంతిమ విశ్రాంతి, మృత్యువు అత్యంత శక్తివంతమై, ప్రకాశవంతమై ప్రతి అవయవము లోను సౌందర్యభరితమై, ఆ రాజాధిరాజు శరీరంలో అమరమై భాసిస్తోంది. భౌతిక తత్వంలో గీటురాయిగా స్పష్టంగా వ్యక్తమై ప్రకటితమైన పరమ సత్యం. అది ఏమాత్రం మామూలు శరీరం కాదు,అది సగం మూయబడి, సగం తెరవబడిన పరమ సత్యం యొక్క స్వర్ణాచ్ఛాదన. ఎవరికి అంతర్ దృష్టి ఉన్నదో వారు ఆ పరమ సత్యాన్ని తెలుసుకోగలిగారు. ఎవరికి అంతర్ శ్రవణం ఉన్నదో వారి

గుండెలోని నిశ్శబ్ద అంతర్ గుహలో హృదయాన్ని చీల్చుకుంటూ వచ్చిన కేకను, "నే నిక్కడే ఉన్నాను, నే నిక్కడే ఉన్నాను" అన్న నాదాన్ని విన్నారు.

ఆ జాగృత చైతన్యంతో మనము మన గురువు మన ముందుంచిన దివ్య లక్ష్యం వైపు సాగుతున్నాం, దేనికైతే వారు తుది శ్వాస వరకు శ్రమించారో, ఏ లక్ష్యాన్ని సాధించేవరకు శ్రమిస్తానని వాగ్దానం చేశారో, దాని కోసం... దాని వైపుగా సాగుతున్నాం. ఆ లక్ష్యాన్ని సాక్షాత్కరింపచేసుకున్న పరాత్పరి, చిచ్ఛక్తి, శ్రీమాత మన మార్గదర్శి, మన దేవత. తరగని శ్రీఅరవిందుల ఆధ్యాత్మిక అతీంద్రియ విజయాలతో మరియు స్వయంచాలకంగా తనలోకి ప్రవేశించిన అతిమానస ప్రకాశంతో నిండిన ఆమె మనలను శ్రీఅరవిందులు దర్శించిన ఆ భవిష్య మానవుల స్వరూప, స్వభావ నమూనాగా రూపొందించగలరు.

ఆ మహత్తర సంఘటన తరువాత ఆశ్రమానికి వచ్చిన సందర్శకు లెవరైనా వారి మహాత్యాగంలోని విజయ సంకల్పం హృదయాల్లో జనించడం,చెరగని ముద్ర వేయడం తప్పక తెలుసుకోగలరు. వారి సమాధి నుండి సహస్ర జ్యోతులు ఊర్ధ్వ ముఖంగా ప్రజ్జ్వరిల్తుతూ, ఆ మహాప్రకాశం మన ఆత్మలో స్థిరపడి, ఒక నిరంతర పునరుజ్జీవన జ్వాలగా జ్వలిస్తూ శ్రీమాత యొక్క అస్తిత్వం నుండి శరీరం ద్వారా ప్రసరిస్తూ, ఆ వాతావరణాన్నంతా అవరిస్తాయి. ఎవరైనా శ్రీఅరవిందుల ఉనికిని చూడవచ్చు, వారి పదఘట్టనలను వినవచ్చు, వారి లయాత్మక స్వరాన్ని విన వచ్చు. అవి సదా జాగృతమై భౌతిక శరీరపరమైన ఆటంకాన్ని అధిగమించినవై వుంటాయి. ఏదో ఒక రోజు ఆ మహాత్యాగం ఫలిస్తుంది, వారు సావిత్రిలో వర్ణించి నది సత్యమై నిలుస్తుంది. అసలు సావిత్రి అనగా ఏమిటి? శ్రీమాత యొక్క, మన గురువు యొక్క ఆంతరంగిక జీవన సంఘటనలకు అక్షరరూపం కాక. వారు ఆ మహాకావ్యంలో ఏ చిత్రాలను పొందుపరిచారో, అవి ఈ ప్రపంచ రంగ స్థలంపై విశ్వసనీయమైనవిగా నిర్వహించబడ్డాయి.

ఆ అద్భుతమైన నాటకం యొక్క మొదటి భాగానికి తెరపడింది. రానున్న తరువాయి భాగం తెర వెనుక నిర్వహించబడుతున్నది. ఆ మహత్తర ప్రతికూల శక్తితో పోరాటం ఆగలేదు. ఈ పృథ్విపై జరుగుతున్న యుద్ధభూమిలో ఓటమి నొంది అంతరించినట్లుగా కనిపించినా, అతీంద్రియ స్థాయిలో భీకరంగా ఆ పోరు సాగుతోంది. ఆ ద్వంద్వ యుద్ధము ముగిసినపుడు తెర పైకెత్త బడుతుంది.

అప్పుడు 'మృత్యుపుస్తకం' యొక్క వ్యాఖ్యానం వినబడుతుంది. ఈ పృథ్వీ రంగస్థలంపై, ఉపసంహారం భౌతికంగా ప్రకటితమౌతుంది. రూపుదాల్చిన ఆ గాఢ విజయం యొక్క జయ జయధ్వానాలు ఈ విశ్వమంతటా ప్రతిధ్వనిస్తాయి, "నే నిక్కడే ఉన్నాను, నే నిక్కడే ఉన్నాను" అంటూ.

Extracts from Nirodbaran: "I am Here, I am Here" pp. 16-24

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

ప్రశ్న: మధుమయీ మాతా, నాకు నిద్రించే ముందు, సావిత్రిగాని లేదా మీ యొక్క మరేదైనా పుస్తకం గాని చదివే అలవాటుంది. కాని నే నిప్పుడా అల వాటు కోల్పోయాను. నేను సమాధి దగ్గరకు కూడా క్రమం తప్పకుండా వెళ్ళటం లేదు. ఈ విషయాల యొక్క నిజమైన విలువ నా కర్థం కావటం లేదు. వాటిని క్రమబద్ధంగా చేయాలా, లేదా మనకు చేయాలని అనిపించి నప్పుడు చేయాలా? అసలు ఇవన్నీ ఎవరైనా ఎందుకు చేయాలి, ఎలా చేయాలి?

సమా: జ్ఞానాన్ని వృద్ధి చేసుకొనేందుకు లోతైన విషయాలను అర్థం చేసు కొనేందుకు ఎవరైనా 'సావిత్రి' ని పఠిస్తారు. భక్తిని పెంపొందించుకొనుటకు, శ్రీఅరవిందులతో అనుసంధానమై వారి సహాయం పొందడానికి... సమాధి వద్ద ఏకాగ్రత వహిస్తారు.

ఈ విషయం పట్ల నీకు ఏమాత్రం విలువ ఉన్నా, నీవు వాటిని క్రమం తప్పక ఆచరించాలి. ఎందుకనగా అచేతనలోని తమస్సే నిన్ను వాటి ఆచరణకు దూరంగా ఉంచుతుంది.

నీవు ఆధ్యాత్మికమైన, చైతన్యవంతమైన జీవితం కోసం పుట్టావు — బహుశ వీటిని సాధించడానికి కావలసిన సంకల్పం కలగడానికి నీ వింకా ఎదగలేదు

ఆశీస్సులు

CWM 16:397

శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి